

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs	Lappuse
	I <i>Informācija</i>	
	Tiesa	
	EIROPAS KOPIENU TIESA	
2005/C 31/01	Palātu priekšsēdētāju vēlēšanas	1
2005/C 31/02	Saraksti, kas kalpo tiesnešu palātu sastāva noteikšanai, ceturtajā, piektajā un sestajā palātā sākot no 2004. gada 12. oktobra	1
2005/C 31/03	Jaunā tiesneša zvērests Tiesai	2
2005/C 31/04	Jaunā tiesneša norīkošana palātā	2
2005/C 31/05	Saraksti, kas kalpo tiesnešu palātu sastāva noteikšanai ceturtajā, piektajā un sestajā palātā sākot no 2004. gada 19. oktobra	2
2005/C 31/06	Tiesas spriedums (otrā palāta) 2004. gada 12. oktobrī lietā C-87/00 (Giudice di pace di Genova lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) Roberto Nicoli pret Eridania SpA (Cukurs — Cenu režīms — Reģionalizācija — Deficīta apgabali — Itālijas klasifikācija — 1998./1999. tirdzniecības gads — Regula (EEK) Nr. 1785/81 un Regula (EK) Nr. 1361/98 — Regulas Nr. 1361/98 spēkā esamība)	3
2005/C 31/07	Tiesas spriedums (sestā palāta) 2004. gada 9. decembrī lietā C-219/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Spānijas Karalisti (Valsts pienākumu neizpilde — Kapitāla pieauguma aplikšana ar nodokli)	3
2005/C 31/08	Tiesas spriedums (sestā palāta) 2004. gada 9. decembrī lietā C-56/04 Eiropas Kopienu Komisija pret Somijas Republiku (Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 2001/29/EK — Dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošana informācijas sabiedrībā — Netransponēšana paredzētajā termiņā)	3

2005/C 31/09	Tiesas spriedums (sestā palāta) 2004. gada 9. decembrī lietā C-333/04 Eiropas Kopienu Komisija pret Luksemburgas Lielhercogisti (Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 1999/92/EK — Darba ņēmēju aizsardzība — Pakļaušana sprādzienbīstamas vides riskam — Netransponēšana)	4
2005/C 31/10	lieta C-465/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko ar 2004. gada 11. jūnija lēmumu izteikusi Corte Suprema di Cassazione lietā Honyvem Informazioni Commerciali srl pret Mariella De Zotti	4
2005/C 31/11	lieta C-470/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar Gerechthof Arnhem 2004. gada 24. oktobra lēmumu lietā N. pret Belastingdienst Oost/kantoor Almelo	5
2005/C 31/12	lieta C-477/04: Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 16. novembrī	5
2005/C 31/13	lieta C-478/04: Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 16. novembrī	6
2005/C 31/14	lieta C-479/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 16. novembra Østre Landsret rīkojumu lietā Laserdisken ApS pret Kulturministeriet	6
2005/C 31/15	lieta C-480/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 2. novembra Tribunale di Viterbo rīkojumu krimināllietā pret D'Antonio Antonello	7
2005/C 31/16	lieta C-484/04: Prasība pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 23. novembrī	7
2005/C 31/17	lieta C-485/04: Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 25. novembrī	8
2005/C 31/18	lieta C-486/04: Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 25. novembrī	9
2005/C 31/19	lieta C-487/04: Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 25. novembrī	9
2005/C 31/20	lieta C-488/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 16. novembra Cour de cassation (Francija) spriedumu lietā Galeries de Lisieux SA pret Organic Recouvrement	10
2005/C 31/21	lieta C-492/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 14. oktobra Finanzgericht Baden - Württemberg lēmumu lietā Lasertec Gesellschaft für Stanzformen mbH (agrāk - Riess Laser Bandstahlschnitte GmbH) pret Finanzamt Emmendingen	11
2005/C 31/22	lieta C-493/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 9. jūnija Het Gerechthof 's-Hertogenbosch lēmumu lietā L. H. Piatkowski pret Belastingdienst Grote ondernemingen Eindhoven	11
2005/C 31/23	lieta C-495/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 26. novembra Hoge Raad der Nederlanden lēmumu lietā A. C. Smits-Koolhoven pret Staatssecretaris van Financiën	12

2005/C 31/24	lieta C-496/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 26. novembra College van Beroep voor het Bedrijfsleven te 's-Gravenhage lēmumu lietā J. Slob pret Productschap Zuivel	12
2005/C 31/25	lieta C-497/04: Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 1. decembrī	12
2005/C 31/26	lieta C-498/04: Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 1. decembrī	13
2005/C 31/27	lieta C-499/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 8. oktobrī Landesarbeitsgericht Düsseldorf lēmumu lietā Hans Werhof pret Freeway Traffic Systems GmbH & Co. KG	13
2005/C 31/28	lieta C-502/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar Bundesverwaltungsgericht 2004. gada 3. augusta lēmumu administratīvajā tiesvedībā Ergün Torun pret Augsburgas pilsētu – lietā piedalās: 1) valsts interešu pārstāvis Bundesverwaltungsgericht, 2) Landesanstalt für Wirtschaftsprüfung Bayern	14
2005/C 31/29	lieta C-505/04: Prasība pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 8. decembrī	14
2005/C 31/30	lieta C-506/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 7. decembra Cour administrative (Luksemburgas Lielhercogiste) spriedumu lietā Graham J. Wilson pret Conseil de l' Ordre des Avocats du Barreau de Luxembourg	15
2005/C 31/31	lieta C-509/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 10. decembrī Hoge Raad der Nederlanden lēmumu lietā Magpar VI B.V. pret Staatssecretaris van Financiën	15
2005/C 31/32	lieta C-510/04: Prasība pret Beļģijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 13. decembrī	16
2005/C 31/33	lieta C-515/04: Prasība pret Beļģijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 15. decembrī	16
2005/C 31/34	lieta C-516/04: Prasība pret Beļģijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 15. decembrī	17
PIRMĀS INSTANCES TIESA		
2005/C 31/35	Pirmās instances tiesas spriedums 2004. gada 23. novembrī lietā T-166/98 Cantina sociale di Dolianova Soc. coop. rl e. a. pret Eiropas Kopienu Komisiju (Vīna tirgus kopīgā organizācija — Regula (EEK) Nr. 2499/82 — Kopienu atbalsts — Prasība par atcelšanu — Prasība sakarā ar bezdarbību — Prasība par zaudējumu atlīdzību)	18
2005/C 31/36	Pirmās instances tiesas spriedums 2004. gada 1. decembrī lietā T-27/02 Kronofrance SA pret Eiropas Kopienu Komisiju (Valsts atbalsts — Komisijas lēmums necelt iebildumus — Prasība par atcelšanu — Pieņemamība — Lielu ieguldījumu projektu reģionālā atbalsta daudznozaru pamatprincipi)	18
2005/C 31/37	Pirmās instances tiesas spriedums 2004. gada 30. novembrī lietā T-168/02 IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds GmbH pret Eiropas Kopienu Komisiju (Prasība par atcelšanu — Piekļuve dokumentiem — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — 4. panta 5. punkts — Atteikums izsniegt dalībvalsts izdotu dokumentu bez tās iepriekšējas piekrišanas)	19

2005/C 31/38	Pirmās instances tiesas spriedums 2004. gada 24. novembrī lietā T-393/02 Henkel KGaA pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) (Kopienas preču zīme — Trīsdimensionāla preču zīme — Balta un caurspīdīga flakona forma — Absolūts atteikuma pamatojums — Atšķirtspēja — Regulas (EK) Nr. 40/94 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts)	19
2005/C 31/39	Pirmās instances tiesas spriedums 2004. gada 23. novembrī lietā T-84/03 Maurizio Turco pret Eiropas Savienības Padomi (Pārskatāmība — Sabiedrības pieeja Padomes dokumentiem — Daļējs pieejas atteikums — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — Izņēmumi)	20
2005/C 31/40	Pirmās instances tiesas spriedums 2004. gada 30. novembrī lietā T-173/03 Anne Geddes pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) (Kopienas preču zīme — Vārdiska preču zīme NURSERYROOM — Absolūtie atteikuma pamatojumi — Regulas (EK) Nr. 40/94 7. panta 1. punkta c) apakšpunkts))	20
2005/C 31/41	Pirmās instances tiesas spriedums 2004. gada 23. novembrī lietā T-360/03 Frischpack GmbH & Co. KG pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi; ITSB) (Kopienas preču zīme — Trīsdimensiju preču zīme — Siera kārbas forma — Absolūts atteikuma pamatojums — Regulas (EK) Nr. 40/94 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts — Atšķirtspēja)	21
2005/C 31/42	Pirmās instances tiesas rīkojums 2004. gada 6. septembrī lietā T-213/02 SNF SA pret Eiropas Kopienu Komisiju (Prasība atcelt tiesību aktu — Direktīva 2002/34/EK — Poliakrilamīdu lietošanas ierobežojumi kosmētikas līdzekļu sastāvā — Individuāli skarta persona — Pieņemamība)	21
2005/C 31/43	Pirmās instances tiesas rīkojums 2004. gada 9. novembrī lietā T-252/03 Fédération nationale de l'industrie et des commerces en gros des viandes (FNICGV) pret Eiropas Kopienu Komisiju (Konkurence — Lēmums, ar ko atzīst EKL 81. panta pārkāpumu — Vērša gaļas tirgus — Prasība atcelt tiesību aktu — Neierobežota tiesas kompetence — Prasības iesniegšanas termiņš — Nokavēts iesniegšanas termiņš — Nepieņemamība)	21
2005/C 31/44	Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja rīkojums 2004. gada 19. novembrī lietā T-316/04 R Wam SpA pret Eiropas Kopienu Komisiju (Valsts atbalsts — Aizdevumi ar zemāko likmi, kas ļauj uzņēmumam nodibināties dažās trešajās valstīs — Atgūšanas pienākums — Pagaidu noregulējums — Izpildes apturēšana — Steidzamība — Trūkums)	22
2005/C 31/45	lieta T-366/04: Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko 2004. gada 8. septembrī iesniedza Hensotherm AB	22
2005/C 31/46	lieta T-416/04: Prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko Anna Kontouli iesniedza 2004. gada 18. oktobrī	23
2005/C 31/47	lieta T-429/04: Prasība pret Eiropas Savienības Padomi un Eiropas Kopienu Komisiju, ko Trubwest - Handel GmbH un Viktor Makarov iesniedza 2004. gada 25. oktobrī	24
2005/C 31/48	lieta T-430/04: Prasība pret Eiropas kopienu Komisiju, ko 2004. gada 25. oktobrī iesniedza Nomura Principal Investment plc un Nomura International plc	25
2005/C 31/49	lieta T-444/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko France Télécom iesniedza 2004. gada 5. novembrī	26

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs (turpinājums)	Lappuse
2005/C 31/50	lieta T-445/04: Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko 2004. gada 10. novembrī iesniedza Energy Technologies ET S.A.	26
2005/C 31/51	lieta T-450/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Bouygues SA un Bouygues Télécom iesniedza 2004. gada 9. novembrī	27
2005/C 31/52	lieta T-456/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications - AFORS Télécom iesniedza 2004. gada 12. novembrī	27
2005/C 31/53	lieta T-457/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Camar S.r.l. iesniedza 2004. gada 22. novembrī	28
2005/C 31/54	lieta T-490/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Vācijas Federatīvā Republika iesniedza 2004. gada 21. decembrī	29
2005/C 31/55	lieta T-493/04: Prasība pret Eiropas Kopienas Komisiju, ko Deutsche Post AG iesniedza 2004. gada 22. decembrī	29
<hr/>		
	II <i>Sagatavošanas dokumenti</i>	
	.....	
<hr/>		
	III <i>Paziņojumi</i>	
2005/C 31/56	Tiesas pēdējā publikācija <i>Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī</i> OV C 19, 22.1.2005.	30

I

(Informācija)

TIESA

EIROPAS KOPIENU TIESA

Palātu priekšsēdētāju vēlēšanas

(2005/C 31/01)

Sanākot 2004. gada 6. oktobrī, EK Tiesas tiesneši atbilstoši Reglamenta 10. panta 1. punkta otrajai daļai ievēlēja tiesnesi *Lenaerts* par ceturtais palātas priekšsēdētāju, tiesnesi *Silva de Lapuerta* par piektās palātas priekšsēdētāju un tiesnesi *Borg Barthet* par sestās palātas priekšsēdētāju uz vienu gadu līdz 2005. gada 6. oktobrim.

Ceturtais, piektās un sestās palātas sastāvs ir šāds:

Ceturtais palāta

Tiesnesis *Lenaerts*, priekšsēdētājs,

Tiesnese *Colneric*, tiesnesis *Cunha Rodrigues*, tiesnesis *Schiemann*, tiesnesis *Juhász*, tiesnesis *Ilešič* un tiesnesis *Levits*.

Piektā palāta

Tiesnese *Silva de Lapuerta*, priekšsēdētāja,

Tiesnesis *Gulmann*, tiesnesis *Schintgen*, tiesnesis *Makarczyk*, tiesnesis *Kūris*, tiesnesis *Arestis* un tiesnesis *Klučka*.

Sestā palāta

Tiesnesis *Borg Barthet*, priekšsēdētājs,

Tiesnesis *La Pergola*, tiesnesis *Puissochet*, tiesnese *Macken*, tiesnesis *von Bahr*, tiesnesis *Malenovský* un tiesnesis *Löhmus*.

Saraksti, kas kalpo tiesnešu palātu sastāva noteikšanai, ceturtajā, piektajā un sestajā palātā sākot no 2004. gada 12. oktobra

(2005/C 31/02)

Tiesa atbilstoši Reglamenta 11.c panta 2. punkta pēdējai daļai attiecībā uz to palātu sastāvu, kurās ir trīs tiesneši 12. oktobra sanāksmē sastādīja šādu sarakstu:

Ceturtais palāta

Tiesnese *Colneric*

Tiesnesis *Cunha Rodrigues*

Tiesnesis *Schiemann*

Tiesnesis *Juhász*

Tiesnesis *Ilešič*

Tiesnesis *Levits*

Piektā palāta

Tiesnesis *Gulmann*

Tiesnesis *Schintgen*

Tiesnesis *Makarczyk*

Tiesnesis *Kūris*

Tiesnesis *Arestis*

Tiesnesis *Klučka*

Sestā palāta

Tiesnesis *La Pergola*

Tiesnesis *Puissochet*

Tiesnesis *Macken*

Tiesnesis *von Bahr*

Tiesnesis *Malenovský*

Tiesnesis *Löhmus*

Jaunā tiesneša zvērests Tiesai

(2005/C 31/03)

Ar Eiropas Kopienu dalībvalstu 2004. gada 22. septembra lēmumu iecelts par Eiropas Kopienu Tiesas tiesnesi ⁽¹⁾, 2004. gada 13. oktobrī zvērestu Tiesai deva tiesnesis Ó Caoimh.

Jaunā tiesneša norīkošana palātā

(2005/C 31/04)

Eiropas Kopienu Tiesa 2004. gada 19. oktobra sanāksmē tiesnesi Ó Caoimh nolēma norīkot trešajā un sestajā palātā.

Līdz ar to trešā un sestā palāta sanāk turpmāk minētā sastāvā.

Trešā palāta

Tiesnesis Rosas, priekšsēdētājs,

Tiesnesis Borg Barthet, tiesnesis La Pergola, tiesnesis Puissochet, tiesnesis von Bahr, tiesnesis Malenovský, tiesnesis Løhmus un tiesnesis Ó Caoimh.

Sestā palāta

Tiesnesis Borg Barthet, priekšsēdētājs,

Tiesnesis La Pergola, tiesnesis Puissochet, tiesnesis von Bahr, tiesnesis Malenovský, tiesnesis Løhmus un tiesnesis Ó Caoimh.

Saraksti, kas kalpo tiesnešu palātu sastāva noteikšanai ceturtajā, piektajā un sestajā palātā sākot no 2004. gada 19. oktobra

(2005/C 31/05)

Tiesa atbilstoši Reglamenta 11.b panta 2. punktam 2004. gada 19. oktobra sanāksmē noteica šādu virspalātas sastāvu:

Tiesnesis Gulmann

Tiesnesis Ó Caoimh

Tiesnesis La Pergola

Tiesnesis Levits

Tiesnesis Puissochet

Tiesnesis Løhmus

Tiesnesis Schintgen

Tiesnesis Klučka

Tiesnese Colneric

Tiesnesis Malenovský

Tiesnesis von Bahr

Tiesnesis Ilešič

Tiesnesis Cunha Rodrigues

Tiesnesis Borg Barthet

Tiesnese Silva de Lapuerta

Tiesnesis Arestis

Tiesnesis Lenaerts

Tiesnesis Juhász

Tiesnesis Schiemann

Tiesnesis Kūris

Tiesnesis Makarczyk

Tiesa atbilstoši Reglamenta 11.c panta 2. punkta pirmajai daļai 2004. gada 19. oktobra sanāksmē noteica šādu trešās palātas sastāvu:

Tiesnesis La Pergola

Tiesnesis Ó Caoimh

Tiesnesis Puissochet

Tiesnesis Løhmus

Tiesnesis von Bahr

Tiesnesis Malenovský

Tiesnesis Borg Barthet

Tiesa atbilstoši Reglamenta 11.c panta 2. punkta otrajai daļai 2004. gada 19. oktobra sanāksmē noteica šādu sestās palātas sastāvu:

Tiesnesis La Pergola

Tiesnesis Puissochet

Tiesnesis von Bahr

Tiesnesis Malenovský

Tiesnesis Løhmus

Tiesnesis Ó Caoimh

⁽¹⁾ OV L 300, 25.9.2004., 42. lpp.

TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2004. gada 12. oktobrī

lietā C-87/00 (Giudice di pace di Genova lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) Roberto Nicoli pret Eridania SpA ⁽¹⁾

(Cukurs — Cenu režīms — Reģionalizācija — Deficīta apgabali — Itālijas klasifikācija — 1998./1999. tirdzniecības gads — Regula (EEK) Nr. 1785/81 un Regula (EK) Nr. 1361/98 — Regulas Nr. 1361/98 spēkā esamība)

(2005/C 31/06)

(tiesvedības valoda - itāļu)

Lietā C-87/00 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko Giudice di pace di Genova (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2000. gada 28. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2000. gada 7. martā tiesvedībā Roberto Nicoli pret Eridania SpA, Tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs C. W. A. Timmermans, tiesneši C. Gulmann un R. Schintgen, tiesneses F. Macken un N. Colneric (referente), ģenerālvokāts M. Poires Maduro, sekretāre L. Hewlett, galvenā administratore, 2004. gada 12. oktobrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

Izskatot uzdotos jautājumus, nav atklāts neviens elements, kas varētu ietekmēt Padomes 1998. gada 26. jūnija Regulas (EK) Nr. 1361/98, ar ko nosaka baltā cukura atvasinātās intervences cenas, jēlcukura intervences cenu, minimālās A cukurbiešu un B cukurbiešu cenas, kā arī summu, par kādu kompensē glabāšanas izmaksas, 1998./1999. tirdzniecības gadam, spēkā esamību.

⁽¹⁾ OV C 149, 27.5.2000.

TIESAS SPRIEDUMS

(sestā palāta)

2004. gada 9. decembrī

lietā C-219/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Spānijas Karalisti ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Kapitāla pieauguma aplikšana ar nodokli)

(2005/C 31/07)

(tiesvedības valoda - spāņu)

Lietā C-219/03 par prasību atbilstoši EKL 226. pantam sakarā ar valsts pienākumu neizpildi, ko 2003. gada 19. maijā cēla

Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji - M. Diaz-Llanos La Roche un L. Escobar Guerrero) pret Spānijas Karalisti (pārstāve - L. Fraguas Gadea), Tiesa (sestā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Borg Barthet, tiesneši J.-P. Puissechet (referents) un S. von Bahr, ģenerālvokāte J. Kokott, sekretārs R. Grass, 2004. gada 9. decembrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) attiecībā uz nodokļa piemērošanu kapitāla pieaugumiem, kas ir iegūti kopš 1997. gada 1. janvāra, atsavinot akcijas, kas iegūtas pirms 1994. gada 31. decembra - uzturot nodokļu režīmu, kas ir mazāk labvēlīgs attiecībā uz akcijām, kas tiek kotētas citos, nevis Spānijas regulētajos tirgos, salīdzinājumā ar režīmu attiecībā uz Spānijas regulētajos tirgos kotētajām akcijām, Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 49. un 56. pants, kā arī, 1992. gada 2. maija Eiropas ekonomikas zonas līguma 36. un 40. pants.

2) piespriet Spānijas Karalistei atlīdzināt izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 184, 2.8.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(sestā palāta)

2004. gada 9. decembrī

lietā C-56/04 Eiropas Kopienu Komisija pret Somijas Republiku ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 2001/29/EK — Dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošana informācijas sabiedrībā — Netransponēšana paredzētajā termiņā)

(2005/C 31/08)

(tiesvedības valoda - somu)

Lietā C-56/04 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2004. gada 10. februārī cēla Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji K. Banks un M. Huttunen) pret Somijas Republiku (pārstāve A. Guimaraes-Purokoski), Tiesa (sestā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Borg Barthet, tiesneši J.-P. Puissechet un J. Malenovský (referents), ģenerālvokāts A. Tizzano, sekretārs R. Grass, 2004. gada 9. decembrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) nepieņemot visus normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu atbilstību Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 20. maija Direktīvai 2001/29/EK par dažu autoritāšu un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā, Somijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar minēto direktīvu;

2) Somijas Republika atļūdzina izdevumus.

(¹) OV C 85, 3.4.2004.

TIESAS SPRIEDUMS

(sestā palāta)

2004. gada 9. decembrī

lietā C-333/04 Eiropas Kopienu Komisija pret Luksemburgas Lielhercogisti (¹)

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 1999/92/EK — Darba ņēmēju aizsardzība — Pakļaušana sprādzienbīstamas vides riskam — Netransponēšana)

(2005/C 31/09)

(tiesvedības valoda - franču)

Lietā C-333/04 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2004. gada 2. augustā cēla Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji - D. Martin un H. Kreppel) pret Luksemburgas Lielhercogisti (pārstāvis - S. Schreiner), Tiesa (sestā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Borg Barthet (referents), tiesneši U. Lohmus un J. Malenovsky, ģenerāladvokāts L.A. Geelhoed, sekretārs R. Grass, 2004. gada 9. decembrī ir pasludinājis spriedumu, kura rezolūīvā daļa ir šāda:

1) nepieņemot likumdošanas un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 16. decembra Direktīvas 1999/92/EK par minimālajām prasībām to darba ņēmēju drošības un veselības aizsardzības uzlabošanai, kas pakļauti sprādzienbīstamas vides riskam (piecpadsmitā atsevišķā direktīva Direktīvas 89/391/EEK 16. panta 1. punkta nozīmē) prasības, Luksemburgas Lielhercogiste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek minētā direktīva;

2) piespriet Luksemburgas Lielhercogistei atļūdzināt izdevumus.

(¹) OV C 228, 11.9.2004.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko ar 2004. gada 11. jūnija lēmumu izteikusi Corte Suprema di Cassazione lietā Honyvem Informazioni Commerciali srl pret Mariella De Zotti

(lieta C-465/04)

(2005/C 31/10)

(tiesvedības valoda - itāļu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko Corte Suprema di Cassazione (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 11. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 3. novembrī tiesvedībā Honyvem Informazioni Commerciali srl pret Mariella De Zotti, par sekojošiem jautājumiem:

Vai 1986. gada 18. decembra Direktīvas Nr. 86/653 (¹) 19. pants, ievērojot Direktīvas 17. panta saturu un mērķi, un, visbeidzot, attiecīgā gadījumā, nosacījumus, ko šis pants nosaka tajā paredzētās atļūdzības lieluma noteikšanai, var tikt iztulkots tādējādi, ka tas pieļauj, ka valsts tiesību normas, ar ko direktīva tiek transponēta, var atļaut, ka koplīgums (kas zināmās attiecībās ir pusēm saistošs), paredz nevis atļūdzību, kas izmaksājama tirdzniecības pārstāvim, ja izpildīti 17. panta 2. punktā minētie nosacījumi un kas var tikt aprēķināta atbilstoši no šī panta izrietošajiem nosacījumiem, bet gan atļūdzību, kas pārstāvim izmaksājama neatkarīgi no tā, vai izpildīti 17. panta 2. punkta divos apakšpunktos paredzētie nosacījumi (un, ciktāl tas attiecas uz daļu atļūdzības, visos gadījumos, kad pārstāvja līgums ir izbeidzies) un kuras lielums nav aprēķināms saskaņā ar Direktīvā minētajiem kritērijiem (un attiecīgā gadījumā nepārsniedz paredzēto summu), bet gan saskaņā ar kritērijiem, kas minēti koplīgumā, proti, atļūdzību, kas nosakāma (bez īpaas norādes, ka pārstāvis veicinājis apgrozību) uz iepriekšnoteiktas procentu likmes pamata no pārstāvja saņemtās samaksas līguma darbības laikā, kā rezultātā pat tad, ja pastāv summas ierobežojumi vai ja izpildīti visi vai daži no Direktīvā paredzētajiem nosacījumiem, lai rastos tiesības uz atļūdzību, izmaksājama atļūdzība daudzos gadījumos ir mazāka (vai pat daudz mazāka) par augstāko direktīvā paredzēto atļūdzību, un, jebkurā gadījumā, mazāka nekā atļūdzība, ko būtu varējusi noteikt tiesa, ja tai būtu jāseko Direktīvā paredzētajiem kritērijiem un principiem, nevis koplīgumā paredzētajiem atļūdzības aprēķināšanas kritērijiem?

Vai atļūdzība aprēķināma analītiski, novērtējot papildus samaksu par pakalpojumiem, ko pārstāvis iespējams būtu varējis saņemt gados pēc pārstāvja līguma izbeigšanās, jaunos klientus, ko pārstāvis ir piesaistījis, vai ka pārstāvis ir ievērojami palielinājis apgrozību ar pastāvošajiem klientiem un tikai pēc tam grozot šo summu, ņemot vērā taisnīguma kritēriju un Direktīvā noteiktos summas ierobežojumus vai arī ir atļauti citi aprēķināšanas paņēmieni, jo īpaši kombinēti paņēmieni, kur lielāku nozīmi piešķir taisnīguma kritērijam un Direktīvā noteiktajiem summas ierobežojumiem kā aprēķina sākuma punktam?

Kopumā, jautājumi, kuriem līdzīgus Tiesa līdz šim nav apskatījusi, attiecībā uz Padomes 1986. gada 18. decembra Direktīvas Nr. 86/653/EEK par dalībvalstu tiesību aktu koordinēšanu attiecībā uz pašnodarbinātiem tirdzniecības pārstāvjiem 17. un 19. pantu nosūtāmi Eiropas Kopienu Tiesai.

(¹) OV L 382, 31. 12. 1986., 17. lpp.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar
Gerechthof Arnhem 2004. gada 24. oktobra lēmumu lietā
N. pret Belastingdienst Oost/kantoor Almelo**

(lieta C-470/04)

(2005/C 31/11)

(tiesvedības valoda – nīderlandiešu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar *Gerechthof Arnhem* 2004. gada 24. oktobra lēmumu lietā *N. pret Belastingdienst Oost / kantoor Almelo* un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 2. novembrī.

Gerechthof Arnhem lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) Vai dalībvalsts iedzīvotājs, kurš atstāj šo dalībvalsti, lai veiktu uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, procesuālās attiecībās ar dalībvalsti, ko viņš atstāj, var atsaukties uz EKL 18. panta piemērošanu, pamatojoties tikai uz to, ka [nodokļu] aprēķināšana, kas ir saistīta ar viņa izceļošanu, ietver vai var ietvert traucēkli šai izceļošanai?
- 2) Ja atbilde uz 1. jautājumu ir negatīva, vai dalībvalsts iedzīvotājs, kurš atstāj šo dalībvalsti, lai veiktu uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, procesuālās attiecībās ar dalībvalsti, kuru viņš atstāj, var atsaukties uz EKL 43. pantu, ja nav skaidrs vai ticams, ka citā dalībvalstī viņš veiks ekonomisku darbību, kā ir paredzēts minētajā pantā? Vai, lai atbildētu uz iepriekšējo

jautājumu, ir svarīgi tas, ka šī darbība tiks veikta pārskatāmā laika periodā? Ja jā, cik ilgs var būt šis periods?

- 3) Ja atbilde uz 1. un 2. jautājumu ir pozitīva, vai EKL 18. vai 43. pants aizliedz tādas Nīderlandes tiesību aktus, saskaņā ar kuriem ienākumu nodokļa un sociālās apdrošināšanas [iemarku] aprēķināšana tiek veikta attiecībā uz paredzamu peļņas gūšanu no būtiskas līdzdalības, pamatojoties tikai uz to, ka ir uzskatāms, ka Nīderlandes iedzīvotājs, kurš pārstāj būt valsts nodokļu maksātājs, jo ir pārcēlis savu uzturēšanās vietu uz citu dalībvalsti, ir atsavinājis kapitāla daļas, kas veido būtisku līdzdalību?
- 4) Ja atbilde uz 4. jautājumu ir pozitīva, pamatojoties uz apstākli, ka, lai piešķirtu maksājuma kavējumu par uzlikto aprēķinu, ir jāiesniedz nodrošinājums, vai pastāvošais kavēklis var tikt atcelts ar atpakaļejošu spēku, atbrīvojot sniegto nodrošinājumu? Vai atbilde uz šo jautājumu ir atkarīga no tā, vai nodrošinājums ir atbrīvots, pamatojoties uz tiesību aktiem vai politiku, kas vai nu ir vai nav pieņemta piemērošanas kontekstā? Vai atbilde uz šo jautājumu ir atkarīga no tā, vai tiek paredzēta kompensācija par jebkādiem zaudējumiem, kas radušies nodrošinājuma noteikuma sakarā?
- 5) Ja atbilde uz 3. jautājumu ir pozitīva un atbilde uz 4. jautājumu ir negatīva, vai esošo traucēkli var attaisnot?

Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 16. novembrī

(lieta C-477/04)

(2005/C 31/12)

(tiesvedības valoda – itāļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 16. novembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv *Chiara Cattabriga* un *Barry Doherty*, pārstāvji.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- konstatēt, ka, nepieņemot normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu atbilstību Padomes 2002. gada 14. februāra Direktīvai 2002/11/EK⁽¹⁾, ar ko groza Direktīvu 68/193/EEK⁽²⁾ par vīnogulāju veģetatīvās pavairošanas materiāla tirdzniecību un ar ko atceļ Direktīvu 74/649/EEK (OV L 53, 23.02.2002., 20. lpp.) vai, jebkurā gadījumā, nepaziņojot šos aktus Komisijai, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar minētās direktīvas 3. pantu;
- piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas transpozīcijas termiņš beidzās 2003. gada 3. februārī.

⁽¹⁾ OV L 53, 23.2.2002., 20. lpp.

⁽²⁾ OV L 93, 17.4.1968., 15. lpp.

Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 16. novembrī

(lieta C-478/04)

(2005/C 31/13)

(tiesvedības valoda - itāļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 16. novembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv *Minas Konstantinidis* un *Giuseppe Bambara*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- konstatēt, ka:
  - a) neveicot vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka *Ca di Capri* (Verona) (Itālija) izgāztuvē nogādātie bīstamie atkritumi tiek pārstrādāti vai apglabāti, neapdraudot cilvēku veselību un neizmantojot tādas procedūras vai metodes, kas varētu radīt kaitējumu videi; un
  - b) neveicot vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka šajā izgāztuvē nogādāto bīstamo atkritumu īpašnieks nodod tos privātam vai publiskam atkritumu savācējam vai uzņēmumam, kas veic Direktīvas II A vai II B pielikumā paredzētās darbības, vai pats nodrošina atkritumu pārstrādāšanu vai apglabāšanu saskaņā ar Kopienu tiesību normām; un

- c) neveicot vajadzīgos pasākumus, lai attiecībā uz minēto izgāztuvi nodrošinātu, ka bīstamo atkritumu noglabāšanas vieta tiek inventarizēta un identificēta, ka netiek sajauktas dažādās bīstamo atkritumu kategorijas, un, ka bīstamie atkritumi netiek sajaukti ar atkritumiem, kas nav bīstami,

Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar 4. un 8. pantu Direktīvā 75/442/EEK⁽¹⁾ par atkritumiem, kas grozīta ar Padomes Direktīvu 91/156/EEK⁽²⁾, un Padomes Direktīvas 91/689/EEK par bīstamajiem atkritumiem 2. pantu 1. un 2. punktu.

- piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija norāda, ka, pamatojoties uz tās apsvērumos minētajiem pamatiem, Itālijas Republika saistībā ar *Ca di Capri* (Verona) izgāztuvi nav izpildījusi savus pienākumus, kas tai uzlikti ar Direktīvu 75/442/EEK, kas grozīta ar Direktīvu 91/156/EEK, un Direktīvu 91/689/EEK.

⁽¹⁾ OV L 194, 25.7.1975., 39. lpp.

⁽²⁾ OV L 78, 26.3.1991., 32. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 16. novembra Østre Landsret rīkojumu lietā Laserdisken ApS pret Kulturministeriet

(lieta C-479/04)

(2005/C 31/14)

(tiesvedības valoda - dāņu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 16. novembra Østre Landsret rīkojumu lietā *Laserdisken ApS* pret *Kulturministeriet*, un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 19. novembrī.

Østre Landsret lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK⁽¹⁾ par dažu autortiesību un blakusstiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 4. panta 2. punkts ir spēkā neesošs?

2) vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 4. panta 2. punkts ir šķērslis dalībvalstij saglabāt tiesību starptautisko izbeigšanos savos tiesību aktos?

Otrā jautājuma mērķis ir noskaidrot, vai dalībvalsts, vēloties piešķirt lielāku nozīmi vārda brīvībai un pilsoņu piekļuvei kultūras precēm, nevis aizsargāt valsts tiesību subjektus pret konkurenci, var atkāpties no 4. panta 2. punkta.

(¹) OV L 167, 22.6.2001., 10. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 2. novembra Tribunale di Viterbo rīkojumu krimināllietā pret D'Antonio Antonello

(lieta C-480/04)

(2005/C 31/15)

(tiesvedības valoda – itāliešu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 2. novembra Tribunale di Viterbo rīkojumu krimināllietā pret D'Antonio Antonello, un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 17. novembrī.

Tribunale di Viterbo lūdz Tiesu lemt par šādu jautājumu:

Vai likuma 401/89 4., 1. un 4. a pants un to vēlākie grozījumi, kuri pašlaik tiesības uz šajā lietā izskatīto nodarbošanos paredz tikai valsts pakalpojumu koncesionāriem itāļiem, bet neparedz šīs tiesības līdzīgi arī ārvalstu starpniekiem "bukmeikeriem", ir saderīgs ar EK līguma 31., 86. līdz 43. un 49. pantu (¹)?

(¹) Acīmredzot jālasa – EKL 31., 43., 49. un 81. līdz 86. pantu

Prasība pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 23. novembrī

(lieta C-484/04)

(2005/C 31/16)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 23. novembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv Gérard Rozet un Nicola Yerrell, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) konstatēt, ka attiecinot atkāpes uz darba ņēmējiem, kuru darba laika ilgums daļēji netiek mērīts vai normēts, vai to var noteikts pats darba ņēmējs, un nepieņemot tiesību uz diennakts un nedēļas atpūtas laika īstenošanai nepieciešamos pasākumus, Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 17. panta 1. punkts Padomes 1993. gada 23. novembra Direktīvā 93/104/EK par dažiem darba laika organizācijas aspektiem (¹) un EKL 249. pants;
- 2) piespriet Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

17. panta 1. punktā paredzētās atkāpes piemērošana

Direktīvas 17. panta 1. punkts paredz dalībvalstīm iespēju atkāpties no noteiktiem Direktīvas pantiem, ja, ņemot vērā attiecīgās darbības īpatnības, darba laika ilgums netiek mērīts vai normēts, vai to var noteikt paši darba ņēmēji.

Apvienotā Karaliste Direktīvu valsts tiesībās pārņēma ar *Working Time Regulations* 1998 (SI 1998/1833) (turpmāk tekstā - "1998. gada noteikumi"). Sākotnēji šo noteikumu 20. punktā bija ietvertas atkāpes no noteikumiem par maksimālo nedēļas darba laiku, darba naktī ilgumu, diennakts un nedēļas atpūtas laika ilgumu un pārtraukumiem, kas visumā atbilda Direktīvas 17. panta 1. punkta noteikumiem.

Taču pēc tam *Working Time Regulations* 1999 (SI 1999/3372) 1998. gada noteikumu teksta 20. punktā ievietoja jaunu apakšpunktu, kas bija formulēts šādi:

“(2) Ja darba ņēmēja darba laiks daļēji tiek mērīts vai normēts, vai to nevar noteikt pats darba ņēmējs, taču darbības īpatnības ļauj darba ņēmējam bez darba devēja pieprasījuma strādāt arī darba laiku, kas netiek mērīts vai normēts, vai ko var noteikt pats darba ņēmējs, 4. punkta 1. un 2. apakšpunkts un 6. punkta 1., 2. un 7. apakšpunkts ir piemērojami tikai tiktāl, ciktāl darba ņēmēja darba laiks tiek mērīts vai normēts, vai to nevar noteikt pats darba ņēmējs.”

(4. un 6. punkti attiecīgi regulē maksimālo nedēļas darba laiku un darba nakti ilgumu).

Šis grozījums pievienoja papildus izņēmumu gadījumos, kad darba ņēmēja darba laiks daļēji tiek mērīts, normēts vai to nosaka pats darba ņēmējs, bet daļēji netiek. Šādos gadījumos normas par nedēļas darba laiku un darba nakti ilgumu attiecas vienīgi uz to darba ņēmēja darba daļu, kas tiek mērīta, normēta vai ko nenosaka pats darba ņēmējs.

Komisija uzskata, ka 20. punkta 2. apakšpunkts pārsniedz 17. panta 1. punktā paredzētās atkāpes pieļautās robežas, jo pants attiecas vienīgi uz darbiniekiem, kuru darba laiks pilnībā netiek mērīts, normēts vai to var noteikt paši darba ņēmēji.

Normu par darba ņēmēju atpūtas laiku ieviešana

Direktīvas 3. un 5. panti paredz minimālos diennakts atpūtas un nedēļas atpūtas laikus katram darba ņēmējam. Atbilstošās normas Apvienotās Karalistes tiesību aktos ir atrodamas 1998. gada noteikumu 10. un 11. punktā. Tomēr, Tirdzniecības un ražošanas departamenta (*Department of Trade and Industry*) sagatavoto oficiālo Vadlīniju 1998. gada noteikumu ieviešanai 5. daļa (ar virsrakstu “Brīvais laiks”) nosaka:

“Darba devējiem jānodrošina, lai darba devēji varētu atpūsties, taču tiem nav pienākums nodrošināt, lai darba ņēmēji patiešām atpūšas”.

Citiem vārdiem sakot, darba devējiem ir norādīts, ka tiem nav uzlikts pienākums nodrošināt, lai darba ņēmēji patiešām izmantotu un baudītu tiem pienākošos atpūtas laiku, tiem vienīgi jānodrošina, lai nebūtu šķēršļu darba ņēmējam, kas izlemtu izmantot savu atpūtas laiku.

Komisija uzskata, ka tādējādi Vadlīnijas acīmredzami atbalsta un veicina Direktīvas prasību neievērošanas praksi.

(¹) OV L 307, 13.12.1993., 18. lpp.

Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 25. novembrī

(lieta C-485/04)

(2005/C 31/17)

(tiesvedības valoda – itāliešu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 25. novembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv *G. Valero Jordana* un *D. Recchia*, pārstāvji.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka nepieņemot, vai vismaz nepaziņojot Komisijai par to pieņemšanu, normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai panāktu atbilstību Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 3. marta Direktīvu 2003/17/EK (¹), ar kuru groza Direktīvu 98/70/EK (²), kas attiecas uz benzīna un dīzeļdegvielas kvalitāti, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs direktīvas 2. pants;

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas transpozīcijas termiņš beidzās 2003. gada 30. jūnijā.

(¹) OV L 76, 22.3.2003., 10. lpp.

(²) OV L 350, 28.12.1998., 58. lpp.

Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 25. novembrī

(lieta C-486/04)

(2005/C 31/18)

(tiesvedības valoda – itāliešu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 25. novembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv M. Van Beek, F. Louis un A. Capobianco, pārstāvji.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka:

1. neiesniedzot projektu par *Massafra* biomasas un degošas izcelsmes atkritumu iznīcināšanas iekārtu, uz kuru attiecas Direktīvas 85/337 ⁽¹⁾ I pielikums, kas grozīta ar Direktīvu 97/11 ⁽²⁾, ietekmes uz vidi novērtēšanas procedūrai Direktīvas 85/337 5. līdz 10. pantu izpratnē,
2. pieņemot tiesību aktu [1999. gada 3. septembra DPCM 3. pants 1. punkts i) un 1) apakšpunkts, ar ko grozīts 1996. gada 12. aprīļa DPR pielikums A], kas izslēdz no ietekmes uz vidi novērtējuma procedūras dažus projektus, ko reglamentē grozītās Direktīvas 85/337 I pielikums (projekti par bīstamo un sadzīves atkritumu pārstrādes iekārtām ar jaudu virs 100 tonnām dienā) ar ko šie projekti tiktu pakļauti vienkāršotai atļaujas izsniegšanas procedūrai Direktīvas 75/442/EEK 11. panta izpratnē, un
3. pieņemot tiesību aktu [1999. gada 3. septembra DPCM 3. pants 1. punkts i) un 1) apakšpunkts, ar ko grozīts 1996. gada 12. aprīļa DPR pielikums A], kas, lai noteiktu, vai projekts, uz ko attiecas grozītās Direktīvas 85/337 II pielikums ir vai nav jāiesniedz ietekmes uz vidi novērtēšanai, izvirza nepiemērotu kritēriju, kas var novest pie izvairīšanās no pienākuma novērtēt noteiktus projektus ar ievērojamu ietekmi uz vidi

Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti atbilstoši 2. panta 1. punktam un 4. panta 1., 2., un 3. punktam Direktīvā 85/337, kas grozīta ar Direktīvu 97/11;

— piespriest Itālijas Republikai atļūdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka saskaņā ar prasībā izklāstīto pamatojumu Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti atbilstoši Direktīvai 85/337, kas grozīta ar Direktīvu 97/11.

⁽¹⁾ OV L 175, 5.7.1985., 40. lpp.

⁽²⁾ OV L 73, 14.3.1997., 5. lpp.

Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 25. novembrī

(lieta C-487/04)

(2005/C 31/19)

(tiesvedības valoda – itāliešu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 25. novembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv C. Cattabriga un A. Bordes, pārstāvji.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka vienpusēji nodibinot piena pulvera trasēšanas sistēmu atsevišķiem tā lietošanas veidiem, ko neparedz pilnībā saskaņotās Kopienu tiesības šajā sektorā, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumu, kas tai uzlikti atbilstoši 1999. gada 17. maija Padomes Regulai (EK) Nr. 1255/1999 ⁽¹⁾ par piena un piena produktu tirgus kopīgo organizāciju un 1999. gada 17. septembra Komisijas Regulai (EK) Nr. 2799/1999 ⁽²⁾, kas nosaka sīki izstrādātus noteikumus Regulas (EK) Nr. 1255/1999 piemērošanai par atbalsta piešķiršanu vājpienam un sausā vājpiena pulverim, kurš paredzēts lopbarībai, un šāda sausā vājpiena pulvera tirdzniecībai;

— piespriest Itālijas Republikai atļūdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Lai novērstu nelikumīgu atbalsta piešķiršanu lopbarībai paredzēta vājpiena pulvera izmantošanai, Regulas (EK) Nr. 1255/1999 un (EK) Nr. 2799/1999 nosaka uzņēmumu, kas lieto šo produktu, strukturētu kontroles mehānismu. Šis mehānisms, pilnībā ļaujot dalībvalstīm pieņemt papildu kontroles pasākumus, lai nodrošinātu noteikumu par atbalsta piešķiršanu ievērošanu, tomēr neļauj tām šajā sektorā strādājošiem uzņēmumiem uzlikt papildu un cita veida pienākumus attiecībā uz atbalstu saņemošiem uzņēmumiem nekā tas noteikts Regulā (EK) Nr. 2799/1999.
2. Jo īpaši jāuzskata, ka dalībvalstīm nav tiesību vienpusēji noteikt tādas prasības attiecībā uz Regulā Nr. 2799/1999 noteikto piena pulvera sastāvu, kā pievienot trasēšanas krāsvielas, lai skaidri norādītu, ka produkts paredzēts lopbarībai.
3. Šis nosacījums var tikai ierobežot vājpiena pulvera tirdzniecību starp dalībvalstīm. Faktiski, tā kā ražošanas brīdī parasti vēl nav zināms saņēmējs, prasība pievienot Itālijas tiesību aktos noteiktās trasēšanas krāsvielas uzliek par pienākumu piena pulvera eksportētājiem Itālijas tirgū veikt sarežģītas darbības ar šim tirgum paredzētajām preču partijām. Turklāt, kā tas vairākkārt atgādināts judikatūrā, tirgus kopējā organizācija balstās uz tirdzniecības brīvību un aizliedz jebkurus valsts tiesību aktus, kas, kā tas ir šajā gadījumā, traucē tirdzniecībai starp dalībvalstīm.
4. Apstrīdētie Itālijas tiesību akti turklāt iestājas pret tirgus kopējās organizācijas darbību piena sektorā, kas attiecībā uz noteikto atbalstu sistēmu balstās uz visiem piemērojamiem vienādiem norādījumiem. Faktiski ir acīmredzams, ka, ja visas dalībvalstis tāpat kā Itālija uzskatīs, ka tām ir tiesības vienpusēji *ad hoc* noteikt trasēšanas normas piena pulverim, kas paredzēts lopbarībai, neatrisināmas grūtības rastos šajā sektorā strādājošiem uzņēmumiem, kam būtu jāievēro dažādi tiesību akti un jāšķiro savi produkti atkarībā no normām, ko piemēro divdesmit piecu dažādu valstu tirgos.
5. Turklāt Itālijas valdība nevar atsaukties uz judikatūru saskaņā ar kuru tirgus kopējās organizācijas izveidošana neaizliedz dalībvalstīm piemērot valsts normas, kas tiecas sasniegt vispārīgo interešu mērķi, kas atšķiras no tā, ko tiecas sasniegt kopējā organizācija. Faktiski no likuma Nr. 250/2000 projekta redakcijas skaidri izriet, ka tā noteikumu pamatmērķis ir novērst ļaunprātīgu piena pulvera izmantošanu neparedzētam mērķim. Ar šo likumu paredzēts sasniegt tos pašus mērķus, kas noteikti Regulas Nr. 2799/1999 9. un turpmākajos pantos.
6. Likuma Nr. 250/2000 projektā lasāms, ka Itālijas iestāžu lēmums atteikties no Regulā Nr. 2799/1999 paredzētās kontroles sistēmas pamatots ar šajā regulā paredzētā kontroles mehānisma efektivitātes trūkumu Itālijas kontekstā.
7. Šis pamatojums ir pretrunā ar pastāvīgo judikatūru saskaņā ar kuru, no vienas puses, kamēr Kopiena radījusi noteiktā sektorā tirgus kopēju organizāciju, dalībvalstīm jāatturas no jebkura vienpusēja pasākuma, pat ja tas atbilst kopējai politikai, un no otras puses, praktiskas dabas grūtības, kas rodas Kopienas akta izpildes posmā, neļauj dalībvalstīm vienpusēji atbrīvot sevi no šo attiecīgo pienākumu ievērošanas.
8. Visbeidzot Itālijas iestādes nevar atsaukties uz faktu, ka likums Nr. 250/2000 faktiski nekad netika piemērots, jo nebija pieņemts ministrijas dekrēts, ar ko būtu jādefinē trasēšanas krāsvielas un jānosaka attiecīgie izmantošanas veidi. Kā Tiesa vairākkārt judikatūrā atgādinājusi, ar faktu, ka Kopienas tiesībām pretējs valsts tiesību akts reti vai pat nekad nav piemērots, nepietiek, lai minēto pārkāpumu atzītu par neesošu.

(¹) OV L 160, 26.6.1999., 48. lpp.

(²) OV L 340, 31.12.1999., 3. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 16. novembra Cour de cassation (Francija) spriedumu lietā Galeries de Lisieux SA pret Organic Recouvrement

(lieta C-488/04)

(2005/C 31/20)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienas Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 16. novembra Cour de cassation (Francija) spriedumu lietā Galeries de Lisieux SA pret Organic Recouvrement, un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 29. novembrī.

Cour de cassation (Francija) komerciālo, finanšu un ekonomikas lietu palāta (*Cour de cassation, chambre commerciale, financière et économique*) lūdz Tiesu lemt par šādu jautājumu:

Vai Kopienas tiesības ir interpretējamas tādējādi, ka nodoklis, kā piemēram, ar 1972. gada 13. jūlija likumu noteiktais nodoklis tirdzniecības un amatniecības atbalstam, ko piemēro tirdzniecības vietām, kuru platībā lielāka par 400 m², un no kura ienākumi tiek izmantoti tirgotāju un amatnieku vecuma pensijas apdrošināšanas speciālo kontu finansēšanai īpašas kompensācijas nodrošināšanai, kas kopš 1981. gada 30. decembra likuma Nr. 81-1160 pārdēvēta par aiziešanas pabalstu, ir kvalificējams kā valsts atbalsts, ciktāl šādu nodokli piemēro tikai tirdzniecības vietām, kuru platība lielāka par 400 m² vai kuru apgrozījums pārsniedz 460 000 EUR, un kas nākotnes pabalsta saņēmējam rada nodokļu maksājumu samazinājumus, kuri rodas dēļ viņa iespējams samazinātām iemaksām papildus pensijas apdrošināšanas shēmā?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 14. oktobra Finanzgericht Baden - Württemberg lēmumu lietā Lasertec Gesellschaft für Stanzformen mbH (agrāk - Riess Laser Bandstahlschnitte GmbH) pret Finanzamt Emmendingen

(lieta C-492/04)

(2005/C 31/21)

(tiesvedības valoda - vācu)

Eiropas Kopienas Tiesā ir iesniegts izskatīšanai lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 14. oktobra Finanzgericht Baden - Württemberg lēmumu lietā Lasertec Gesellschaft für Stanzformen mbH (agrāk - Riess Laser Bandstahlschnitte GmbH) pret Finanzamt Emmendingen, un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 1. decembrī.

Finanzgericht Baden - Württemberg lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1) Vai EK līguma 57. panta 1. punkts ir jāinterpretē tā, ka par kapitāla aprites ar trešajām valstīm ierobežojumiem, kas "pastāv" 1993. gada 31. decembrī, ir uzskatāmi tādi, attiecībā uz kuriem valsts likumdevējs šajā termiņā jau ir pabe-

dzis likumdošanas procesu, vai tādi, kas jau šajā termiņā saskaņā ar valsts tiesību normām bija piemērojami attiecīgajos gadījumos?

2) Vai EK līguma 56. panta 1. punkts, skatīts kopā ar 58. pantu, ir jāinterpretē tā, ka tie aizliedz daļēji aplikt ar nodokļiem kā ienākumu izmaksas procentu maksājumus, ko kapitālsabiedrības ar juridisko adresi dalībvalstī veic aizdevuma devējam trešajā valstī, kas vienlaikus ir arī kapitālsabiedrības dalībnieks, jo tas ir brīvas kapitāla aprites starp dalībvalsti un trešo valsti patvaļīga diskriminācija vai slēpta ierobežošana?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 9. jūnija Het Gerechtshof 's-Hertogenbosch lēmumu lietā L. H. Piatkowski pret Belastingdienst Grote ondernemingen Eindhoven

(lieta C-493/04)

(2005/C 31/22)

(tiesvedības valoda - nīderlandiešu)

Eiropas Kopienas Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 9. jūnija Het Gerechtshof 's-Hertogenbosch lēmumu lietā L. H. Piatkowski pret Belastingdienst Grote ondernemingen Eindhoven un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 9. jūnijā.

Het Gerechtshof 's-Hertogenbosch lūdz Tiesu lemt par šādu prejudiciālo jautājumu:

Vai Kopienas tiesības, it sevišķi tiesības brīvi pārvietoties un Regulas Nr. 1408/71 (1998. gadā piemērojamā redakcija) 14c. panta b) punkts, aizliedz Nīderlandei piemērot sociālās nodrošināšanas maksājumus attiecībā uz ienākumiem no procentiem, ko Nīderlandē dibināta sabiedrība ir samaksājusi Beļģijas pilsonim, uz kuru saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 14c. panta b) punktu un VII pielikuma 1. daļu attiecas gan Nīderlandes, gan Beļģijas sociālās nodrošināšanas noteikumi?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 26. novembra Hoge Raad der Nederlanden lēmumu lietā A. C. Smits-Koolhoven pret Staatssecretaris van Financiën

(lieta C-495/04)

(2005/C 31/23)

(tiesvedības valoda - nīderlandiešu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 26. novembra Hoge Raad der Nederlanden lēmumu lietā A. C. Smits-Koolhoven pret Staatssecretaris van Financiën un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 1. decembrī.

Hoge Raad der Nederlanden lūdz Tiesu lemt par šādu prejudiciālo jautājumu:

Vai uz tāda veida zāļu cigaretēm kā izskatāmajā lietā, kas, kā ir konstatēts, nesatur vielas ar medicīnisku iedarbību, bet kuras ar Nīderlandes Medicīnas preču reklamēšanas uzraudzības padomes/Veselības preču reklamēšanas uzraudzības padomes apstiprinājumu tiek pārdotas kā "Medicīniskās zāļu cigaretes" - līdzeklis, kas palīdz atnest smēķēšanu, attiecas izņēmums, ko Padomes 1995. gada 27. novembra Direktīvas 95/59/EK ⁽¹⁾ 7. panta 2. punkts nosaka precēm, kuras tiek izmantotas tikai medicīniskiem nolūkiem?

⁽¹⁾ OV L 291, 6.12.1995., 40.- 45. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 26. novembra College van Beroep voor het Bedrijfsleven te 's-Gravenhage lēmumu lietā J. Slob pret Productschap Zuivel

(lieta C-496/04)

(2005/C 31/24)

(tiesvedības valoda - nīderlandiešu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 26. novembra College van Beroep voor het Bedrijfsleven te 's-Gravenhage lēmumu lietā J. Slob pret Productschap Zuivel un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 1. decembrī.

College van Beroep voor het Bedrijfsleven te 's-Gravenhage lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

— vai [Komisijas 1993. gada 9. marta] Regulas (EEK) Nr. 536/93 ⁽¹⁾ [kas nosaka, kā piemērot noteikumus par papildu nodevu pienam un piena produktiem] 7. panta 1. punkta ievads un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie atstāj dalībvalstij rīcības brīvību attiecībā uz to, vai noteikt normu, kas nosaka piena produktu ražotājiem, kas veic uzņēmējdarbību tās teritorijā, pienākumu veikt uzskaiti, kas ir plašāks nekā [šīs regulas] 7. panta 1. punkta f) apakšpunktā paredzētais pienākums?

— Ja atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša, vai ir jāuzskata, ka dalībvalsts rīcības brīvībā ietilpst noteikums, kas pieprasa ražotājam sniegt savas darbības atskaiti par saražotā sviesta daudzumu un par tā izmantošanu, pat ja sviests ir iznīcināts vai ir izbarots?

⁽¹⁾ OV L 57, 12. lpp.

Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 1. decembrī

(lieta C-497/04)

(2005/C 31/25)

(tiesvedības valoda – grieķu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 1. decembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Grieķijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv Enrico Traversa, juriskonsults, un Georgios Zavos, tās juridiskā dienesta pārstāvis.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka nepieņemot, normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai panāktu atbilstību 2002. gada 5. marta Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 2002/13/EK, ar ko Padomes Direktīvu 73/239/EEK groza attiecībā uz nedzīvības apdrošināšanas uzņēmumu obligāto maksātspējas normu ⁽¹⁾, un jebkurā gadījumā par šiem noteikumiem nepaziņojot Komisijai, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;

— piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas transponēšanai valsts tiesībās beidzās 2003. gada 20. septembrī.

(¹) OV L 77, 20.3.2002., 17. lpp.

Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 1. decembrī

(lieta C-498/04)

(2005/C 31/26)

(Tiesvedības valoda – grieķu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 1. decembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Grieķijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv M. Enrico Traversa, juriskonsults, un Georgios Zavvos, Juridiskā dienesta darbinieks.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka, nepieņemot normatīvos un administratīvos aktus, kas nepieciešami, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 5. novembra Direktīvu 2002/83/EK par dzīvības apdrošināšanu (¹), ar kuru atbilstoši tās 72. pantam atceļ un aizstāj Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 5. marta Direktīvu 2002/12/EK, ar ko groza Direktīvu 79/267/EEK saistībā ar prasību par dzīvības apdrošināšanas sabiedrību maksātspējas rezervi, un jebkurā gadījumā nepaziņojot Komisijai par šādiem aktiem, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar šo direktīvu;

— piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas īstenošanai valsts tiesībās noteiktais termiņš bija 2003. gada 20. septembris.

(¹) OV L 345, 19.12.2002., 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 8. oktobrī Landesarbeitsgericht Düsseldorf lēmumu lietā Hans Werhof pret Freeway Traffic Systems GmbH & Co. KG

(lieta C-499/04)

(2005/C 31/27)

(tiesvedības valoda - vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 8. oktobra Landesarbeitsgericht Düsseldorf lēmumu lietā Hans Werhof pret Freeway Traffic Systems GmbH & Co. KG un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 2. decembrī.

Landesarbeitsgericht Düsseldorf lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1) Vai ar 3. panta 1. punktu Padomes 1998. gada 29. jūnija Direktīvā 98/50/EK (¹), ar ko groza Direktīvu 77/187/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā, ir saderīgs, ka uzņēmuma ieguvējam, kas nepiedalās koplīgumā, ir saistošs līgums, kuru uzņēmuma nodevējs – kas piedalās koplīgumā – noslēdzis ar darbinieku, kad saskaņā ar šo līgumu ir jāpiemēro patreizējo koplīgumu, kas ir saistoši uzņēmuma nodevējam, noteikumi, tādējādi, lai uzņēmuma īpašnieka maiņas laikā tiktu piemēroti spēkā esošie koplīgumi, nevis vēlāk spēkā stājušies koplīgumi?

2) Ja uz to tiek atbildēts noliedzīgi:

Vai ar Direktīvas 98/50/EK 3. panta 1. punktu ir saderīgs, ka uzņēmuma ieguvējam, kas nepiedalās koplīgumā, nav saistoši to koplīgumu noteikumi, kas stājas spēkā pēc uzņēmuma īpašnieka maiņas, tik ilgi, kamēr šādi noteikumi ir saistoši uzņēmuma nodevējam?

(¹) OV L 201, 88. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar Bundesverwaltungsgericht 2004. gada 3. augusta lēmumu administratīvajā tiesvedībā Ergün Torun pret Augsburgas pilsētu – lietā piedalās: 1) valsts interešu pārstāvis Bundesverwaltungsgericht, 2) Landesanstalt für Bayern

(lieta C-502/04)

(2005/C 31/28)

(tiesvedības valoda – vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 3. augustā Bundesverwaltungsgericht lēmumu administratīvajā tiesvedībā lietā Ergün Torun pret Augsburgas pilsētu, lietā piedalās: 1) valsts interešu pārstāvis Bundesverwaltungsgericht, 2) Landesanstalt für Bayern, un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 7. decembrī.

Bundesverwaltungsgericht lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1) Vai Vācijas Federatīvajā Republikā jau vairāk kā trīs gadus likumīgi nodarbināta turku darbinieka pilngadību sasniedzis bērns, kam ir profesionālā izglītība metālapstrādē un zeļļa diploms, zaudē uzturēšanās tiesības, kas izriet no tiesībām atsaukties uz jebkuru darba piedāvājumu saskaņā ar EEK/Turcijas Asociācijas Padomes Lēmuma Nr. 1/80 7. panta 2. teikumu (APL 1/80), izņemot APL 1/80 14. pantā minētajos gadījumos un gadījumos, kad uzņēmējvalsts ir tikusi pamesta uz nozīmīgu laikposmu bez attaisnojama iemesla, arī tad, ja viņš:

- a) ir notiesāts par smagu laupīšanu un noziedzīgiem nodarījumiem ar narkotiskajām un psihotropajām vielām ar trīs gadu un trīs mēnešu brīvības atņemšanu un sods arī vēlāk nav aizstāts ar pārbaudes laiku, un viss sods ir izciests, ieskaitot apcietinājumā pavadīto laiku?
- b) pats ir atradis darbu Vācijas Federatīvās Republikas darba tirgū un tādējādi pats ir ieguvis uzturēšanās tiesības, kas izriet no tiesībām uz brīvu pieeju darba tirgum saskaņā ar APL 1/80 6. panta 1. punkta pirmo vai otro ievilkumu, un vēlāk tās atkal zaudējis?

Vai šāds [tiesību] zaudējums ir noticis tādēļ, ka

- aa) pēc vairāk kā gadu ilga bezdarba perioda nav pieņēmis Nodarbinātības dienesta piedāvāto darba vietu?
- bb) tas, ka viņš tika notiesāts ar brīvības atņemšanu uz trim gadiem un trim mēnešiem par smagu laupīšanu un noziedzīgiem nodarījumiem ar narkotiskajām un psihotropajām vielām, un sods arī vēlāk nav aizstāts ar pārbaudes laiku un viss sods ir izciests, ieskaitot

apcietinājumā pavadīto laiku un šajā laikā viņš nebija iespējams nodarbināt, bet aptuveni trīs mēnešus pēc viņa atbrīvošanas viņš atkal atrada darbu pagaidu uzņēmumā, kaut arī viņam nebija tiesību uzturēties valstī?

- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša: vai iepriekš 1 b) jautājuma aprakstītajos apstākļos Turcijas pilsonis zaudē uzturēšanās tiesības, kas izriet no tiesībām uz brīvu pieeju darba tirgum, saskaņā ar APL 1/80 6. panta 1. punkta pirmo vai otro ievilkumu?

Prasība pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 8. decembrī

(lieta C-505/04)

(2005/C 31/29)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 8. decembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv Hans Stövlbæk, pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- konstatēt, ka, nepieņemot visus normatīvos vai administratīvos aktus, lai attiecībā uz Gibraltāru panāktu atbilstību Padomes 2001. gada 14. maija Direktīvai 2001/19/EK, ar kuru groza Padomes Direktīvu 89/48/EEK un Padomes Direktīvu 92/51/EEK par vispārēju sistēmu profesionālo kvalifikāciju atzīšanai, kā arī Padomes Direktīvu 77/452/EEK, Padomes Direktīvu 77/453/EEK, Padomes Direktīvu 78/686/EEK, Padomes Direktīvu 78/687/EEK, Padomes Direktīvu 78/1026/EEK, Padomes Direktīvu 78/1027/EEK, Padomes Direktīvu 80/154/EEK, Padomes Direktīvu 80/155/EEK, Padomes Direktīvu 85/384/EEK, Padomes Direktīvu 85/432/EEK, Padomes Direktīvu 85/433/EEK un Padomes Direktīvu 93/16/EEK attiecībā uz vispārējās aprūpes māsu, zobārstu, veterinārārstu, vecmāšu, arhitektu, farmaceitu un ārstu profesijām (!) vai, jebkurā gadījumā, par tiem nepaziņojot, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kurus tai uzliek minētās Direktīvas 16. pants;
- piespriest Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvas transponēšanai valsts tiesībās beidzās 2003. gada 1. janvārī.

(¹) OV L 206, 31.7.2001., 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 7. decembra Cour administrative (Luksemburgas Lielhercogiste) spriedumu lietā Graham J. Wilson pret Conseil de l' Ordre des Avocats du Barreau de Luxembourg

(lieta C-506/04)

(2005/C 31/30)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 7. decembra Cour administrative (Luksemburgas Lielhercogiste) spriedumu lietā Graham J. Wilson pret Conseil de l' Ordre des Avocats du Barreau de Luxembourg un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 9. decembrī.

Cour administrative (Luksemburgas Lielhercogiste) lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) Vai Direktīvas 98/5 (¹) par pasākumiem, lai atvieglotu advokāta profesijas pastāvīgu praktizēšanu dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā iegūta kvalifikācija, 9. pants ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka tas izslēdz tādu prasības tiesvedību kādu ieviesa ar 1991. gada 10. augusta likumu, ko groza 2002. gada 13. novembra likums?;
- 2) Vai institūcijas prasības tiesvedības [sistēmā], jo īpaši tādas kā *conseil disciplinaire et administratif* [disciplinārlietu un administratīvo lietu padome] un *conseil disciplinaire et administratif d'appel* [disciplinārlietu un administratīvo lietu apelācijas padome], ir tiesiskās aizsardzības līdzekļi Direktīvas 98/5 9. panta nozīmē, un vai [šīs direktīvas] 9. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas izslēdz apelācijas tiesvedības veidu, kas uzliek [par pienākumu] vērsties vienā vai vairākās [prasības tiesvedības sistēmā] esošajās institūcijās pirms iesniegt tiesību jautājumu izskatīšanai Tiesai vai Tribunālam [minētās direktīvas] 9. panta nozīmē?

kā arī lemt par administratīvās tiesas kompetenci un par prasības pieņemamību, neskarot pušu pamatus pēc formas un satura, par šādiem jautājumiem:

3) vai dalībvalstu kompetentās iestādes ir tiesīgas izvirzīt prasību dalībvalsts advokātam, kas pastāvīgi praktizē advokāta profesijā Direktīvas 98/5/EK 5. pantā definētajās profesionālās darbības jomās, par šīs dalībvalsts valodas zināšanām?

4) jo īpaši, vai kompetentās iestādes var noteikt, ka šīs tiesības praktizēt [advokāta] profesiju ir pakļautas noteikumam par to, ka advokātam jānokārto mutisks pārbaudījums visās trīs (vai vairākās) galvenajās uzņemošās dalībvalsts valodās, kas tādējādi ļautu kompetentajām iestādēm pārbaudīt, vai advokāts šīs valodas pārvalda, un, ja tāds ir dotais gadījums, kādas ir procesuālās garantijas (ja tādas ir), kādas jānodrošina?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 16. februāra Direktīva 98/5/EK par pasākumiem, lai atvieglotu advokāta profesijas pastāvīgu praktizēšanu dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā iegūta kvalifikācija (OV L 77, 14.3.1998., 36. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 10. decembrī Hoge Raad der Nederlanden lēmumu lietā Magpar VI B.V. pret Staatssecretaris van Financiën

(lieta C-509/04)

(2005/C 31/31)

(tiesvedības valoda - nīderlandiešu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 10. decembra Hoge Raad der Nederlanden lēmumu lietā Magpar VI B.V. pret Staatssecretaris van Financiën un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 13. decembrī.

Hoge Raad der Nederlanden lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) Vai Direktīvas 69/335/EEK (¹), kā to groza Direktīva 73/79/EEK (²), 7. panta 1. punkta bb) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja piecu gadu laikā pēc daļu iegūšanas no kapitāla nodokļa atbrīvotas daļu saplūšanas rezultātā sabiedrība vairs nav daļu turētāja sakarā ar sabiedrības, kurā daļas tika turētas, saplūšanu, minētās Direktīvas noteikumos paredzētie nosacījumi ir jāpiemēro attiecībā uz daļām iegūstojājā uzņēmumā?

2) Vai, lai atbildētu uz uzdoto jautājumu, ir svarīgi, ka sabiedrība, kurā daļas tika turētas, juridiskas saplūšanas ar citu sabiedrību rezultātā ir beigusi pastāvēt (BW 2:311 panta 1. punkts) un tādējādi nevar runāt par burtisku daļu atsavināšanu?

(¹) Padomes 1969. gada 17. jūlija Direktīva par netiešajiem nodokļiem, ko uzliek kapitāla piesaistīšanai (OV L 249, 25. lpp.)

(²) Padomes 1973. gada 9. aprīļa Direktīva, kas groza kapitāla nodokļa samazinātās likmes, ko nosaka Direktīvas par netiešajiem nodokļiem, ko uzliek kapitāla piesaistīšanai, 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts attiecībā uz noteiktām sabiedrības reorganizācijas darbībām, piemērošanas jomu (OV L 103, 13. lpp.)

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas transponēšanas termiņš valsts tiesību sistēmā beidzās 2003. gada 9. septembrī.

(¹) OV L 67, 9.3.2002., 31. lpp.

Prasība pret Beļģijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 13. decembrī

(lieta C-510/04)

(2005/C 31/32)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 13. decembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Beļģijas Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv M. K. Simonsson un W. Wils, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Eiropas Kopienu Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

1) konstatēt, ka nepieņemot normatīvos un administratīvos aktus, lai izpildītu 2002. gada 18. februāra Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvas 2002/6/EK par ziņošanas formalitātēm kuģiem, kuri pienāk Kopienas dalībvalstu ostās un/vai atiet no tām (¹) prasības un, jebkurā gadījumā, nepaziņojot par tiem Komisijai, Beļģijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī Direktīva;

2) piespriest Beļģijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Prasība pret Beļģijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 15. decembrī

(lieta C-515/04)

(2005/C 31/33)

(tiesvedības valoda – franču)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 15. novembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Beļģijas Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv C. O'Reilly un R. Troosters, pārstāvji.

Eiropas Kopienu Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvos un administratīvos aktus, lai panāktu atbilstību Padomes 2001. gada 20. jūlija Direktīvai 2001/55/EK par obligātajiem standartiem, lai pārvietoto personu masveida pieplūduma gadījumā sniegtu tām pagaidu aizsardzību, un par pasākumiem, lai līdzsvarotu dalībvalstu pūliņus, uzņemot šādas personas un uzņemoties ar to saistītās sekas (¹), vai arī, jebkurā gadījumā, par tiem nepaziņojot Komisijai, Beļģijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kurus tai uzliek šī direktīva;

2) piespriest Beļģijas Karalistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas transpozīcijas termiņš valsts tiesībās beidzās 2002. gada 31. decembrī.

(¹) OV L 212, 7.8.2001., 12. lpp.

Prasība pret Beļģijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 15. decembrī**(lieta C-516/04)**

(2005/C 31/34)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 15. decembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Beļģijas Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv C. O'Reilly un R. Troosters, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) konstatēt, ka Beļģijas Karaliste, nepieņemot direktīvas izpildei nepieciešamos normatīvos un administratīvos aktus, un par to nepaziņojot Komisijai, nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar 2001. gada 28. jūnija Padomes Direktīvu 2001/51/EK, ar kuru papildina 26. pantu Konvencijā, ar ko īsteno 1985. gada 14. jūnija Šengenas Līgumu⁽¹⁾;
- 2) piespriest Beļģijas Karalistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas īstenošanas termiņš bija 2003. gada 11. februāris.

(¹) OV L 187, 10.7.2001., 45. lpp.

PIRMĀS INSTANCES TIESA

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2004. gada 23. novembrī

lietā T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova Soc. coop. rl e. a.*
a. pret Eiropas Kopienu Komisiju ⁽¹⁾

(Vīna tirgus kopīgā organizācija — Regula (EEK) Nr. 2499/82 — Kopienu atbalsts — Prasība par atcelšanu — Prasība sakarā ar bezdarbību — Prasība par zaudējumu atlīdzību)

(2005/C 31/35)

(tiesvedības valoda - itāļu)

Lietā T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova Soc. coop. rl e. a.*, *Dolianova* (Itālija), *Cantina Trexenta Soc. coop. rl*, *Senorbì* (Itālija), *Cantina sociale Marmilla – Unione viticoltori associati Soc. coop. rl*, *Sanluri* (Itālija), *Cantina sociale S. Maria La Palma Soc. coop. rl*, *Santa Maria La Palma* (Itālija), *Cantina sociale del Vermentino Soc. coop. rl Monti-Sassari*, *Monti* (Itālija), ko pārstāv C. Dore un G. Dore, avocats, kas norādīja adresi Luksemburgā, pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvji sākotnēji - F. Ruggieri Laderchi un A. Alves Vieira, pēc tam - Alves Vieira un L. Visaggio) par prasību atbilstoši EK līguma 173. un 175. pantam (tagad - EKL 230. un 232. pants) atcelt Komisijas 1998. gada 31. jūlija vēstuli, ar kuru atteikts sniegt tieši prasītājiem atbalstu destilācijai profilakses nolūkā attiecībā uz 1982./1983. vīna gadu, un atzīt, ka ir notikusi prettiesiska bezdarbība no Komisijas puses, vai papildus - atbilstoši EK līguma 178. pantam (tagad - EKL 235. pants) atlīdzināt zaudējumus, ko prasītāji cietuši sakarā ar Komisijas rīcību, Pirmās instances tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pírrung, tiesneši W. H. Meij un N. J. Forwood, sekretārs J. Palacio Gonzalez, galvenais administrators, 2004. gada 23. novembrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) Komisijas pienākums ir atlīdzināt prasītāju cietos zaudējumus pēc *Distilleria Agricola Industriale* bankrota sakarā ar to, ka *Regulas (EEK) Nr. 2499/82* attiecībā uz noteikumiem par destilāciju profilakses nolūkā 1982./1983. vīna gadam 9. pantā noteiktā kārtība neparedz mehānismu, kas nodrošinātu šajā regulā paredzētā Kopienas atbalsta sniegšanu attiecīgajiem razotājiem;

2) puses iesniedz Pirmās instances tiesai kopīgas vienošanās rezultātā sagatavotu zaudējumu aprēķinu četru mēnešu laikā no šī sprieduma pasludināšanas;

3) gadījumā, ja vienošanās netiek panākta, puses tajā pašā termiņā iesniedz Pirmās instances tiesai savus aprēķinus.

⁽¹⁾ OV C 378, 5.12.1998.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2004. gada 1. decembrī

lietā T-27/02 *Kronofrance SA* pret Eiropas Kopienu Komisiju ⁽¹⁾

(Valsts atbalsts — Komisijas lēmums necelt iebildumus — Prasība par atcelšanu — Pieņemamība — Lielu ieguldījumu projektu reģionālā atbalsta daudznozaru pamatprincipi)

(2005/C 31/36)

(tiesvedības valoda - vācu)

Lietā T-27/02 *Kronofrance SA*, *Sully-sur-Loire* (Francija), ko pārstāv R. Nierer, avocat, pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvji - V. Kreuzschitz un J. Flett, kas norādīja adresi Luksemburgā), ko atbalsta *Glunz AG* un *OSB Deutschland GmbH*, *Meppen* (Vācija), ko pārstāv H. J. Niemeyer un K. Ziegler, avocats, kas norādīja adresi Luksemburgā, par prasību atcelt Komisijas 2001. gada 25. jūlija Lēmumu SG (2001) D, ar kuru nolemts necelt iebildumus pret Vācijas iestāžu piešķirto atbalstu *Glunz AG*, Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Legal, tiesneši V. Tiili, M. Vilaras, I. Wiszniewska-Bialecka un V. Vadapalas, sekretārs J. Plingers, administrators, 2004. gada 1. decembrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) atcelt Komisijas 2001. gada 25. jūlija Lēmumu SG (2001) D, ar kuru nolemts necelt iebildumus pret Vācijas iestāžu piešķirto atbalstu Glunz AG;
- 2) Komisija papildus savu izdevumu segšanai, atlīdzina prasītāja izdevumus;
- 3) Glunz AG un OSB Deutschland GmbH sedz izdevumus saistībā ar to iestāšanos lietā.

(¹) OV C 118, 18.5.2002.

sastāvā: priekšsēdētājs P. Lindh, tiesneši R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi un M. E. Martins Ribeiro, sekretārs D. Christensen, administrators, 2004. gada 30. novembrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) uzlikt par pienākumu prasītājam segt pašam savus, kā arī atlīdzināt Komisijas izdevumus;
- 3) uzlikt par pienākumu Nīderlandes Karalistei, Zviedrijas Karalistei, Dānijas Karalistei un Lielbritānijas un Ziemeļrīrijas Apvienotajai Karalistei segt savus izdevumus pašām.

(¹) OV C 202, 24.8.2002.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2004. gada 30. novembrī

lietā T-168/02 IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds GmbH pret Eiropas Kopienu Komisiju (¹)

(Prasība par atcelšanu — Piekļuve dokumentiem — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — 4. panta 5. punkts — Atteikums izsniegt dalībvalsts izdotu dokumentu bez tās iepriekšējas piekrišanas)

(2005/C 31/37)

(tiesvedības valoda - angļu)

Lietā T-168/02 IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds GmbH, Hamburga (Vācija), ko pārstāv S. Crosby, solicitor, ko atbalsta Nīderlandes Karaliste (pārstāvji H. Sevenster, S. Terstal, N. Bel un C. Wissels, kas norādīja adresi Luksemburgā), Zviedrijas Karaliste (pārstāvji A. Kruse un K. Wistrand, kas norādīja adresi Luksemburgā) un Dānijas Karaliste (sākotnējais pārstāvis J. Bering Liisberg, pēc tam - J. Molde, kas norādīja adresi Luksemburgā) pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvji C. Docksey un P. Aalto, kas norādīja adresi Luksemburgā), ko atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļrīrijas Apvienotā Karaliste (pārstāv R. Caudwell, pārstāvis, un M. Hoskins, barrister, kas norādīja adresi Luksemburgā) par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 26. marta lēmumu, ar kuru atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulai (EK) Nr. 1049/2001 par piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) prasītājam liegta piekļuve atsevišķiem dokumentiem attiecībā uz aizsargājamas zonas statusa atņemšanu, Pirmās instances tiesa (piektā palāta paplašinātā sastāvā) šādā

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2004. gada 24. novembrī

lietā T-393/02 Henkel KGaA pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) (¹)

(Kopienas preču zīme — Trīsdimensionāla preču zīme — Balta un caurspīdīga flakona forma — Absolūts atteikuma pamatojums — Atšķirtspēja — Regulas (EK) Nr. 40/94 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts)

(2005/C 31/38)

(tiesvedības valoda - vācu)

Lietā T-393/02 Henkel KGaA, kas dibināta Diseldorfā (Vācija), ko pārstāv C. Osterrieth, avocat, kas norādīja adresi Luksemburgā, pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) (pārstāvji U. Pflagher un G. Schneider) par prasības pieteikumu pret ITSB ceturtās Apelāciju padomes 2002. gada 3. oktobra lēmumu (lietā R 313/2001-4) par trīsdimensionāla apzīmējuma, ko veido balta un caurspīdīga flakona forma, reģistrāciju, Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Legal, tiesnese V. Tiili un tiesnesis M. Vilaras, sekretārs J. Plingers, administrators, 2004. gada 24. novembrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) ceturtās Apelāciju padomes 2002. gada 3. oktobra lēmumu (lietā R 313/2001-4);

2) piespriet atbildētajai atlīdzināt izdevumus.

(¹) OV C 55, 8.3.2003.

3) prasītājs un Padome sedz pusi savu izdevumu;

4) personas, kas iestājušās lietā, sedz savus izdevumus pašas.

(¹) OV C 112, 10.5.2003.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2004. gada 23. novembrī

lietā T-84/03 **Maurizio Turco pret Eiropas Savienības Padomi** (¹)

(Pārskatāmība — Sabiedrības pieeja Padomes dokumentiem — Daļējs pieejas atteikums — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — Izņēmumi)

(2005/C 31/39)

(tiesvedības valoda - angļu)

Lietā T-84/03 *Maurizio Turco, Pulsano* (Itālija), ko pārstāv *O. W. Brouwer, T. Janssens* un *C. Schillemans*, *avocats*, ko atbalsta Somijas Republika, ko pārstāv *T. Pynnä* un *A. Guimaraes-Purokoski*, pārstāves, kas norādīja adresi Luksemburgā, Dānijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *J. Liisberg*, pēc tam – *J. Molde*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā, un Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv *A. Kruse* un *K. Wistrand*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā, pret Eiropas Savienības Padomi (pārstāvji *J.-C. Piris* un *M. Bauer*), ko atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv *C. Jackson*, pārstāve, kam palīdz *P. Sales* un *J. Stratford*, *barristers*, kas norādīja adresi Luksemburgā, un Eiropas Kopienų Komisija, ko pārstāv *M. Petite*, *C. Docksey* un *P. Aalto*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā, par prasību atcelt Padomes 2002. gada 19. decembra Lēmumu daļēji atteikt pieeju dažiem dokumentiem, kas bija ietverti 2002. gada 14. un 15. oktobra Padomes "Tieslietu un iekšlietu" sanāksmes darba kārtībā, Pirmās instances tiesa (piektā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētāja *P. Lindh*, tiesneši *R. García-Valdecasas* un *J. D. Cooke*, sekretārs *I. Natsinas*, administrators, 2004. gada 23. novembrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolūīvā daļa ir šāda:

1) prasību attiecībā uz pieejas atteikumu Padomes juridiskajam atzinumam noraidīt;

2) izbeigt tiesvedību pārējā daļā;

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2004. gada 30. novembrī

lietā T-173/03 **Anne Geddes pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB)** (¹)

(Kopienas preču zīme — Vārdiska preču zīme NURSERY-ROOM — Absolūtie atteikuma pamatojumi — Regulas (EK) Nr. 40/94 7. panta 1. punkta c) apakšpunkts))

(2005/C 31/40)

(tiesvedības valoda – angļu)

Lietā T-173/03 *Anne Geddes, Auckland* (Jaunzēlande), ko pārstāv *G. Farrington*, *solicitor*, pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) (pārstāvji *E. Dijkema* un *A. Folliard-Monguiral*) par prasību, kas iesniegta pret ITSB Apelācijas 4. padomes 2003. gada 13. februāra lēmumu (lieta R 839/2001-4) attiecībā uz vārdiskas Kopienas preču zīmes NURSERYROOM reģistrācijas pieteikumu Pirmās instances tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs *M. Pirrung*, tiesneši *N. J. Forwood* un *S. Papasavvas*, sekretārs *J. Plingers*, administrators, 2004. gada 30. novembrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolūīvā daļa ir šāda:

1) prasību noraidīt;

2) prasītājai piespriet atlīdzināt izdevumus.

(¹) OV C 171, 19.7.2003.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2004. gada 23. novembrī

lietā T-360/03 Frischpack GmbH & Co. KG pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi; ITSB) ⁽¹⁾

(Kopienas preču zīme — Trīsdimensiju preču zīme — Siera kārbas forma — Absolūts atteikuma pamatojums — Regulas (EK) Nr. 40/94 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts — Atšķirtspēja)

(2005/C 31/41)

(tiesvedības valoda - vācu)

Lietā T-360/03 Frischpack GmbH & Co. KG, Mailling bei Schönau (Vācija), ko pārstāv P. Bornemann, advokāts, pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi; ITSB) (pārstāvji U. Pflighar un G. Schneider) par prasību, kas celta par ITSB Apelāciju otrās padomes 2003. gada 8. septembra lēmumu (lieta R 236/2003-2) par Kopienas trīsdimensiju preču zīmes (siera kārba) reģistrāciju, Pirmās instances tiesa (piektā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs P. Lindh, tiesneši R. García-Valdecasas un D. Šváby, sekretārs I. Natsinas, administrators, 2004. gada 23. novembrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) prasību noraidīt;

2) piespriest prasītājam atlīdzināt izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 304, 13.12.2003.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

2004. gada 6. septembrī

lietā T-213/02 SNF SA pret Eiropas Kopienų Komisiju ⁽¹⁾

(Prasība atcelt tiesību aktu — Direktīva 2002/34/EK — Poliakrilamīdu lietošanas ierobežojumi kosmētikas līdzekļu sastāvā — Individuāli skarta persona — Pieņemamība)

(2005/C 31/42)

(tiesvedības valoda - angļu)

Lietā T-213/02 SNF SA, Saint-Étienne (Francija), ko pārstāv K. Van Maldegem un C. Mereu, avocats, pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko pārstāv X. Lewis, pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā, par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 15. aprīļa

Divdesmit sesto direktīvu 2002/34/EK, ar ko tehnikas attīstībai pielāgo II, III un VII pielikumu Padomes Direktīvai 76/768/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz kosmētikas līdzekļiem (OV L 102, 19. lpp.), ciktāl tā ierobežo poliakrilamīdu lietošanu kosmētikas līdzekļu sastāvā, Pirmās instances tiesa (piektā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja P. Lindh, tiesneši R. García-Valdecasas un J. D. Cooke, sekretārs H. Jung, 2004. gada 6. septembrī ir izdevusi rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;

2) prasības iesniedzējs sedz savus un atbildētāja izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 233, 28.9.2002.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

2004. gada 9. novembrī

lietā T-252/03 Fédération nationale de l'industrie et des commerces en gros des viandes (FNICGV) pret Eiropas Kopienų Komisiju ⁽¹⁾

(Konkurence — Lēmums, ar ko atzīst EKL 81. panta pārkāpumu — Vērša gaļas tirgus — Prasība atcelt tiesību aktu — Neierobežota tiesas kompetence — Prasības iesniegšanas termiņš — Nokavēts iesniegšanas termiņš — Nepieņemamība)

(2005/C 31/43)

(tiesvedības valoda - franču)

Lietā T-252/03 Fédération nationale de l'industrie et des commerces en gros des viandes (FNICGV), Parīze (Francija), ko pārstāv P. Abegg un E. Prigent (advokāti, kuri norādīja adresi Luksemburgā), ko atbalsta Francijas Republika (pārstāvji R. Abraham, G. de Bergues un F. Million, kuri norādīja adresi Luksemburgā) pret Eiropas Kopienų Komisiju (pārstāvji P. Oliver un F. Lelièvre, kuri norādīja adresi Luksemburgā), par prasību, galvenokārt, atcelt naudas sodu, kas prasītājam uzlikts ar Komisijas 2003. gada 2. aprīļa Lēmuma 2003/600/EK par EK Līguma 81. panta piemērošanas procedūru 3. pantu (lieta COMP/C.38.279/F3 – Francijas vērša gaļa) (OV L 209, 12. lpp.), un, pakārtoti, par prasību samazināt minēto naudas sodu, Pirmās instances tiesa (piektā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja P. Lindh, tiesneši R. García-Valdecasas un J. D. Cooke, sekretārs H. Jung, 2004. gada 9. novembrī ir izdevusi rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;
- 2) prasītājs un Komisija sedz savus izdevumus pamata lietā;
- 3) prasītājs sedz savus un Komisijas izdevumus šajā pagaidu procesā;
- 4) Francijas Republika sedz savus izdevumus pati.

(¹) OV C 213, 6.9.2003.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA RĪKOJUMS

2004. gada 19. novembrī

lietā T-316/04 R Wam SpA pret Eiropas Kopienu Komisiju

(Valsts atbalsts — Aizdevumi ar zemāko likmi, kas ļauj uzņēmumam nodibināties dažās trešajās valstīs — Atgūšanas pienākums — Pagaidu noregulējums — Izpildes apturēšana — Steidzamība — Trūkums)

(2005/C 31/44)

(tiesvedības valoda - itāliešu)

Lietā T-316/04 R Wam SpA, Cavezzo di Modena (Itālija), ko pārstāv E. Giliani, advokāts, pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv V. Di Bucci un E. Righini, pārstāvji, par lūgumu apturēt Komisijas 2004. gada 19. maija Lēmuma C 4/2003 (ex NN 102/2002) par valsts atbalstu [C(2004) 1812 final], Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs 2004. gada 19. novembrī ir izdevis rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) lūgumu par pagaidu noregulējumu noraidīt;
- 2) atlikt lēmumu par izdevumiem.

Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko 2004. gada 8. septembrī iesniedza Hensotherm AB

(lieta T-366/04)

(2005/C 31/45)

(tiesvedības valoda – zviedru)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 8. septembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko cēla Hensotherm AB, Trelleborg (Zviedrija). Prasītāju pārstāv Stefan Hallböck, advokāts.

Otra puse lietas izskatīšanā Apelāciju padomē bija Rudolf Hensel GmbH, Börsen (Vācija).

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja Apelāciju padomei, lai pēc būtības izvērtētu prasītāja apelāciju pret Anulēšanas nodaļas 2003. gada 11. septembra lēmumu, pamatojoties uz būtisku procesuālu pārkāpumu;
- pakārtoti, izvērtēt apelāciju par Anulēšanas nodaļas 2003. gada 11. septembra lēmumu un Apelāciju padomes 2004. gada 12. jūlija lēmumu, ar ko noraidīts Rudolf Hensel GmbH pieteikums par Kopienas preču zīmes Nr. 357 863 spēkā neesamības paziņošanu;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Reģistrētā Kopienas preču zīme, par kuru iesniegts pieteikums par spēkā neesamības paziņošanu:	Figuratīvā preču zīme "HENSOT-HERM" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 2. un 17. klasē (krāsas, blīvēšanas un izolācijas materiāli) – Kopienas preču zīme Nr. 357 863
--	--

Kopienas preču zīmes īpašnieks	Prasītājs
--------------------------------	-----------

Puse, kas iesniegusi pieteikumu par spēkā neesamības paziņošanu	Rudolf Hensel GmbH
---	--------------------

Preču zīme, kas pieder personai, kura iesniegusi pieteikumu par spēkā neesamības paziņošanu	Valsts vārdiskā zīme "HENSOT-HERM" (Nr. 213 672) attiecībā uz precēm, kas ietilpst 2. klasē	procentiem par neizpildītajam saistībām, kas ir vienādi ar procentu likmi, ko noteikusi Eiropas Centrālā Banka savām atmaksas operācijām, palielinot par diviem procentiem;
Anulēšanas nodalās lēmums:	Paziņot par Kopienas preču zīmes "HENSOTHERM" spēkā neesamību, jo pastāv sajaukšanas iespēja ar agrāku valsts preču zīmi "HENSOTHERM" (Nr. 213 672)	— piespriest Padomei izmaksāt prasītājam atlīdzību EUR 100,000 apmērā par būtisku ārpuslīgumisko un morālo kaitējumu, ko prasītāja cietusi visā administratīvā procesa laikā un daudzas reizes mutiski un rakstiski saziņoties ar Padomes dienestiem;
Apelāciju padomes lēmums	Apelāciju noraidīt	— piespriest Padomei atlīdzināt visus izdevumus.
Prasījuma pamats	Regulas (EK) Nr. 40/94 52. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 78. panta pārkāpums	

Pamati un galvenie argumenti

Prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko Anna Kontouli iesniedza 2004. gada 18. oktobrī

(lieta T-416/04)

(2005/C 31/46)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 18. oktobrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko cēla Anna Kontouli, Londona (Apvienotā Karaliste), kuru pārstāv V. Arkitidis, advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Padomes 2004. gada 16. jūlija lēmumu noraidīt prasītājas sūdzību, kas tika iesniegta atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktam par piemērota korekcijas koeficienta noteikšanu viņas pensijai;
- piespriest Padomei izmaksāt prasītājam starpību starp prasītājam līdz šim izmaksātās pensijas apmēru un pensijas apmēru, kāds tai būtu jāizmaksā, ja prasītājas pensijas korekcijas koeficients kopš 2003. gada 1. maija, kad tika noteiktas prasītājas pensijas tiesības, tiktu noteikts ar atsauci uz Apvienoto Karalisti, jo; šī starpība ir jāpalielina par

Prasītāja ir bijusi Padomes ierēdne, kas kopš 2003. gada 1. maija saņem invaliditātes pensiju. Pēc aiziešanas pensijā prasītāja paziņoja Padomei, ka viņa ir reģistrējusi pastāvīgu dzīvesvietu Apvienotajā Karalistē, un uz šīs informācijas pamata Padome sākotnēji piemēroja prasītājas pensijai tās valsts korekcijas koeficientu. Tomēr, ņemot vērā to, ka prasītāja bija iesniegusi pretrunīgu informāciju par savu dzīvesvietu, Padome pārtrauca Apvienotās Karalistes korekcijas koeficienta piemērošanu, sākumā piemērojot Beļģijas un vēlāk Grieķijas koeficientu, kas ir prasītājas dzimšanas vieta. Prasītāja iesniedza sūdzību, kas tika noraidīta ar apstrīdēto 2004. gada 16. jūlija lēmumu.

Savas sūdzības pamatojumā prasītāja atsaucas uz to, ka viņa kopš 2003. gada 1. maija pastāvīgi un likumīgi dzīvo Apvienotajā Karalistē. Viņa uzskata, ka, izlemjot citādāk, Padome ir pārkāpusi Civildienesta noteikumu 82. panta 1. punktu un ir izdarījusi būtisku kļūdu novērtējumā. Viņa arī apgalvo, ka Padome nav pietiekami pamatojusi savu lēmumu un ir pārkāpusi vispārīgo tiesiskās palāvēības principu, neattaisnojot prasītājas likumīgās cerības. Tālāk viņa apgalvo, ka Padome pārkāpa labas pārvaldības principu un savu pienākumu rūpēties par prasītāju. Visbeidzot, prasītāja uzskata, ka viņa tika būtiski aizvainota ar atbildētāja atteiksmi pret viņu kopumā un ar to, ka viņas meitai bija jāatsakās no doktorantūras studijām Grieķijā, lai pārceltos uz Apvienoto Karalisti un strādātu tur, lai nodrošinātu prasītājam finansiālu atbalstu. Prasītāja lūdz Pirmās instances tiesu par to piespriest viņai atlīdzību par morālo kaitējumu.

Prasība pret Eiropas Savienības Padomi un Eiropas Kopienu Komisiju, ko Trubwest Handel GmbH un Viktor Makarov iesniedza 2004. gada 25. oktobrī

— piespriet Eiropas Savienības Padomei un Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt visus izdevumus, kas radušies prasītājam šī procesa laikā.

((lieta T-429/04))

(2005/C 31/47)

((tiesvedības valoda - angļu))

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 25. oktobrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Savienības Padomi un Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla *Trubwest Handel GmbH*, Ķelne (Vācija), un *Viktor Makarov*, Ķelne (Vācija), kuru pārstāv *K. Adamantopoulos* un *E. Petrītsi*, advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- piespriet saskaņā ar EK līguma 288. panta 2. daļu Eiropas Kopienai atlīdzināt zaudējumus, kas nodarīti galīgo antidempinga pasākumu pieņemšanas rezultātā, kas paredzēti antidempinga regulā, piešķirot:
- EUR 118 058, 46 *Trubowest* kā zaudējumu atlīdzību ar likumiskajiem procentiem par šo summu 8 % apmērā gadā;
- EUR 397 916, 91 (EUR 277 939, 37 + 63 448, 54 + 56 529, 00) *Makarov* kā zaudējumu atlīdzību ar likumiskajiem procentiem par šo summu 8 % apmērā gadā;
- EUR 128 000, 00 *Trubowest* kā negūto peļņu par periodu no 2000. gada līdz 2004. gadam ar likumiskajiem procentiem par šo summu 8 % apmērā gadā; pakārtoti, *Trubowest* pienākošos summu kā zaudējumu atlīdzību par negūto peļņu par periodu no 2000. gada līdz 2004. gadam, kas novērtējama procesa laikā pēc Tiesas blakus lēmuma pieņemšanas, pusēm vienojoties; un
- EUR 150 000, 00 *Makarov* kā kompensāciju par viņam nodarīto morālo kaitējumu ar likumiskajiem procentiem par šo summu 8 % apmērā gadā;

Pamati un galvenie argumenti

Pirmais prasītājs ir nelegētā tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importētājs Eiropas Kopienā, un otrais prasītājs ir tā rīkotājdirektors. Ar savu prasību viņi lūdz atlīdzināt zaudējumus, kas, pēc viņu domām, viņiem ir nodarīti, pieņemot Regulu Nr. 2320/97, ar ko ievieš galīgos antidempinga maksājumus atsevišķu dzelzs vai nelegētā tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importam, kuru izcelsme ir Ungārijā, Polijā, Krievijā, Čehijas Republikā, Rumānijā un Slovākijas Republikā⁽¹⁾.

Prasītāji min, ka EKL 81. panta procedūras kontekstā vairākiem Kopienas tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu ražotājiem tika uzlikts naudas sods⁽²⁾. Pēc prasītāju domām, ļoti iespējams, ja ne droši, ka bezšuvju cauruļvadu un cauruļu ražotāju konkurenci deformējošā uzvedība ietekmēja kaitējumu un antidempinga procedūras analīzes cēloņus iesaistītajos uzņēmumos, konkurences, kā arī antidempinga procedūru izmeklēšanas periodos, ņemot vērā preču aizstājamības faktoru. Neskatoties uz to, prasītāji apgalvo, ka Komisija nepavisam neievēroja šo konkurenci deformējošo darbību, nosakot kaitējumu, ko nodarīja imports par dempinga cenām, kā to paredz Regula Nr. 384/96⁽³⁾.

Pamatojoties uz augstāk minēto, prasītāji apgalvo, ka ir noticis Regulas Nr. 384/96, kā arī labas un saprātīgas pārvaldības, pienācīgas rūpības un apzinības pienākuma pārkāpums. Viņi arī apgalvo, ka Padome un Komisija vēlāk bija atzinusi, ka konkurenci deformējošā uzvedība bija ietekmējusi antidempinga izmeklēšanu un, pieņemot Regulu Nr. 1322/2004⁽⁴⁾, uzskatīja, ka vairs nebija pareizi piemērot Regulas Nr. 2320/1997 paredzētos pasākumus.

Prasītāji uzskata, ka, ja Padome un Komisija nebūtu pārkāpusi augstāk minētos noteikumus un pienākumus, Regula Nr. 2320/1997 netiktu pieņemta un prasītājiem nekādā gadījumā netiktu nodarīti zaudējumi, kas viņiem radās tās dēļ. Tāpēc prasītāji lūdz atļūdzināt šos zaudējumus, pirmā prasītāja gadījumā atmaksājot maksājumus, kas samaksāti saskaņā ar Regulu Nr. 2320/1997, kā arī kompensējot negūto peļņu. Otrais prasītājs lūdz atļūdzināt summas, kas samaksātas, pamatojoties uz Regulu Nr. 2320/1997, negūto peļņu sakarā ar viņa direktora algas neizmaksāšanu, viņam radušos tiesvedības izdevumus, kā arī atļūdzību par morālo kaitējumu.

- (¹) Padomes 1997. gada 17. novembra Regula Nr. 2320/97/EK, OV L 322, 25.11.1997., 1. lpp.
- (²) Komisijas 1999. gada 8. decembra Lēmums 2003/382/EK par EKL 81. panta procedūru (Lieta IV/E-1/35.860-B bezšuvju tērauda caurules) (paziņots dokumentā ar numuru C(1999) 4154), OV L 140, 6.6.2003., 1.lpp.
- (³) Padomes 1995. gada 22. decembra Regula Nr. 384/96/EK par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis, OV L 56, 6.3.1996., 1. lpp.
- (⁴) Padomes 2004. gada 16. jūlija Regula Nr. 1322/2004/EK, ar ko groza Regulu Nr. 2320/97/EK, ar ko ievieš galīgos antidempinga maksājumus atsevišķu dzelzs vai nelegētā tērauda bezšuvju cauruļu vadu un cauruļu importam, kuru izcelsme cita starpā ir Krievija un Rumānija, OV L 246, 20.7.2004., 10. lpp.

Prasība pret Eiropas kopienu Komisiju, ko 2004. gada 25. oktobrī iesniedza Nomura Principal Investment plc un Nomura International plc

(lieta T-430/04)

(2005/C 31/48)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 25. oktobrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla *Nomura Principal Investment plc* un *Nomura International plc*, Londonā (Apvienotā Karaliste), kuru pārstāv *C.-D. Ehlermann, F. Louis, A. Vallery, G. A. Gutermuth* un *C. Duvernoy*, advokāti.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Komisijas 2004. gada 14. jūlija lēmumu Valsts atbalsta lietā Nr. CZ 46/2003 – Čehijas Republika (*Investiční a poštovní banka, a.s.*);

— piespriest Komisijai atļūdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apstrīdētais lēmums tika pieņemts atbilstoši Līguma par pievienošanu Eiropas Savienībai IV pielikuma 3. nodaļā paredzētajai procedūrai, saskaņā ar kuru Komisija izvērtē valsts atbalsta pasākumus jaunajās dalībvalstīs, kas veikti pirms to pievienošanās un par kuriem to iestādes paziņoja Komisijai pirms 2004. gada 1. maija. Apstrīdētais lēmums nosaka, ka atbalsta pasākumi, ko Čehijas Republika veikusi pirms pievienošanās attiecībā uz Čehijas banku *Ceskoslovenska obchodni banka* (turpmāk tekstā – “CSOB”), nav “piemērojami pēc pievienošanās” Pievienošanās Līguma IV pielikuma 3. nodaļas izpratnē un līdz ar to nevar tikt pakļauti Komisijas izvērtēšanai, vai tie pēc būtības atbilst ES Valsts atbalsta noteikumiem.

Prasītājs apgalvo, ka šis lēmums ir jāatceļ, jo apstrīdētie Čehijas atbalsta pasākumi ir piemērojami pēc pievienošanās. Prasītājs uzskata, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj Pievienošanās Līguma IV pielikuma 3. nodaļas noteikumus, EKL 253. pantu, EKL 88. pantu un Regulu Nr. 659/1999 (¹), piemērojot nepareizu definīciju jēdzienam – “pasākumi, ko turpina īstenot pēc pievienošanās dienas”.

Prasītājs arī apgalvo, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu, Komisija ir pārsniegusi pilnvaras, pārkāpdama Pievienošanās Līguma IV pielikuma 3. nodaļas noteikumus un EKL 88. pantu, pārdefinējot “pasākumi, ko turpina īstenot pēc pievienošanās dienas”, lai izvairītos no to pasākumu pārbaudes, ko pieņēma pievienošanās valsts, kas ietilptu Komisijas sākotnējā šā juridiskā jēdziena definīcijā.

Prasītājs arī apgalvo, ka Komisija ir izdarījusi tiesisku kļūdu, pārkāpdama Pievienošanās Līguma IV pielikuma 3. nodaļas noteikumus un EKL 88. pantu, neuzsākot formālu izmeklēšanas procedūru, neskatoties uz ilgstošajiem atvērtajiem un neatrisinātajiem faktu jautājumiem un daudzām šaubām attiecībā uz paziņoto pasākumu likumību. Tā arī izdarīja tiesisku kļūdu, nepareizi piemērojot savu definīciju īstenošanai pēc pievienošanās tiem Čehijas Republikas pirms pievienošanās piešķirtajiem atbalsta pasākumiem, kas izmantoti tiesāšanās risku garantijām un citām prasībām, ko CSOB izvirzīja Čehijas Valsts banka. Visbeidzot, tā izdarīja tiesisku un faktisku kļūdu, neizmeklējot pareizi faktus par atbalsta pasākumiem, ko Čehijas Republika īstenojusi attiecībā uz CSOB.

(¹) Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai, OV L 83, 27.3.1999 1. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko France Télécom iesniedza 2004. gada 5. novembrī

(lieta T-444/04)

(2005/C 31/49)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 5. novembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla *France Télécom*, Parīze, kuru pārstāv *Antoine Gosset Grainville* un *Stéphane Hautbourg, avocats*, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- Atcelt Komisijas 2004. gada 2. augusta Lēmumu Nr. C(2004) 3060 par valsts atbalstu, ko Francija sniedza *France Télécom*;
- piespriet Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamati un galvenie argumenti, uz kuriem atsaucas prasītāja šajā lietā, ir identiski tiem, uz kuriem atsaucas prasītāja lietā T-425/04.

Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko 2004. gada 10. novembrī iesniedza Energy Technologies ET S.A.

(lieta T-445/04)

(2005/C 31/50)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 10. novembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB),

ko cēla *Energy Technologies ET S.A., Fribourg* (Šveice), kuru pārstāv *A. Boman*, advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Aparellaje Eléctrico S.L., Hospitalet de Llobregat (Spānija), ir arī puse procesā Apelāciju padomē.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto ceturtnās Apelāciju padomes 2004. gada 7. jūlija lēmumu (lieta R 0366/2002-4);
- piespriet ITSB atlīdzināt prasītāja izdevumus, kas ir saistīti ar šo lietu.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes   Energy Technologies ET S.A.
pieteikuma iesniedzējs:

Attiecīgā   Kopienas   Vārdiska zīme "UNEX" precēm,
preču zīme: kas ietilpst 7. un 11. klasē (siltummaiņi, kas ir mašīnas sastāvdaļa; siltummaiņi, kā arī to daļas un piederumi) - pieteikums Nr. 974881

Iebildumu procesā pret-   Aparellaje Eléctrico S.L.
statītās preču zīmes vai
apzīmējuma īpašnieks:

Pretstatītā preču zīme   Spānijas vārdiska zīme "UNEX"
vai apzīmējums: precēm, kas ietilpst Spānijas vecajā 6., 17. un 61. klasē (caurules, skrūves, kabeļu pieslēgšana un kabeļu un cauruļvadu izvietošana elektroniskas un elektriskas inženiersistēmās;..)

Iebildumu   nodaļas   Kopienas preču zīmes pieteikuma
lēmums: noraidīšana

Apelāciju   padomes   Apelācijas sūdzības noraidīšana
lēmums:

Izvirzītie pamati: Regulas (EK) Nr. 40/94 8. panta 1.
punkta b) apakšpunkta pārkāpums

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Bouygues SA un Bouygues Télécom iesniedza 2004. gada 9. novembrī

(lieta T-450/04)

(2005/C 31/51)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 9. novembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla *Bouygues SA* un *Bouygues Télécom*, (attiecīgi Parīze un *Boulogne Billancourt* (Francija)), kuras pārstāv *Louis Vogel, Joseph Vogel, François Sureau, Didier Théophile, Bernard Amory* un *Alexandre Verheyden, avocats*.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas 2004. gada 2. augusta Lēmuma Nr. C(2004) 3060 1. pantu;
- atcelt minētā lēmuma 2. pantu;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šī prasība ir vērsta pret 2004. gada 2. augusta Lēmumu Nr. C(2004) 3060, ar kuru Eiropas Komisija uzskatīja, ka akcionāru avanss, ko Francija 2002. gada decembrī piešķīra *Groupe France Télécom* deviņus miljardus eiro lielas kredītlīnijas veidā ir, saistībā ar kopš 2002. gada jūlija izteiktajiem paziņojumiem, uzskatāms par valsts atbalstu, kas ir nesaderīgs ar kopējo tirgu. Bez tam Komisija nolēma, ka šis atbalsts nav atgūstams.

Kas attiecas uz secinājumu par atbalsta esamību, prasītājas bez tam attiecīgajam lēmumam pārmet, ka tas atteicās uzskatīt par valsts atbalstu saistības, kas izrietēja no Francijas valdības paziņojumiem, kura no 2002. gada jūlijam līdz oktobrim publiski atbalstīja *France Télécom* kredītu, lai arī šis uzņēmums, būdams dziļos parādos, uzrādīja milzīgus zaudējumus.

Savu prasību pamatojumam prasītājas apgalvo, ka:

- Komisija, atsaucdamās atzīt par valsts atbalstu 2002. gada jūlija, septembra un oktobra Francijas valdības paziņojumus, kas tika sniegti individuāli vai kolektīvi, ir kļūdaini piemērojuši Līguma 87. pantu. Atbildētājam būtu bijis jākonstatē, ka minētie paziņojumi radīja *France Télécom* priekšrocības, kas izkropļoja konkurenci un tirdzniecību starp dalībvalstīm;
- apstrīdētā lēmuma pamatojums ir pretrunīgs un nepietiekams. Šajā jautājumā tās precīzē, ka pēc tam, kad atbildētāja konstatēja, ka Francijas valdības paziņojumiem piemīt visas

valsts atbalsta pazīmes, tā neizdarīja loģisku secinājumu un neatzina minētos paziņojumus par valsts atbalstu.

- kas attiecas uz atteikumu likt atbalstu atgūt, ir noticis Regulas Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumu Līguma 88. panta piemērošanai, 14. panta 1. punkta pārkāpums, kā arī būtisku noteikumu pārkāpums nepietiekamā pamatojuma dēļ. Šajā sakarā prasītājas uzskata, ka Komisija bez grūtībām būtu varējusi noteikt atbalsta apjomu, neaizskarot Francijas tiesības uz aizstāvību, un ka attiecīgā atbalsta atgūšana šajā gadījumā nepārkāptu tiesiskās palāvības principu.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications - AFORS Télécom iesniedza 2004. gada 12. novembrī

(lieta T-456/04)

(2005/C 31/52)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 12. novembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla *Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications - AFORS Télécom*, Parīze, kuru pārstāv *Olivier Fréget, avocat*.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas 2004. gada 2. augusta Lēmuma Nr. C(2004) 3060 par valsts atbalstu, ko Francija sniedza *France Télécom*, 2. pantu;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Plāna ietvaros, kura mērķis bija līdzsvarot Francijas telekomunikāciju sabiedrības *France Télécom* bilanci, Francija, kas tolaik bija šīs sabiedrības vairākuma akcionārs, tai piešķīra avansu savai līdzdalībai tās kapitāla palielināšanā 9 miljardus eiro lielas kredītlīnijas veidā. Ar apstrīdēto lēmumu Komisija konstatēja, ka minētais avanss uzskatāms par valsts atbalstu, tomēr ar šī lēmuma 2. pantu tā nolēma, ka tas nav atgūstams.

Prasītāja, kas apvieno lielu daļu Francijas telekomunikāciju alternatīvo operatoru, kas ir tiešie sabiedrības *France Télécom* konkurenti, uzskata, ka tai ir tiesības prasīt šī panta atcelšanu. Savas prasības pamatojumam viņa pirmām kārtām apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatīdama, ka tā nevar veikt Francijas valdības darbību un paziņojumu rezultātā iegūto *France Télécom* priekšrocību aprēķinu. Komisija bez tam ir pārkāpusi samērīguma principu, jo tirgum mazāku kaitējumu būtu nodarījusi summas, kas mazāka par priekšrocību un ietekmes uz konkurenci reālo vērtību, atgūšana nekā jebkādas atgūšanas izslēgšana. Bez tam prasītāja apgalvo, ka jebkurā gadījumā Komisijai nav pienākuma precīzi noteikt atbalsta apjomu.

Prasītāja arī uzskata, ka Komisija nav ņēmusi vērā pastāvīgo judikatūru, kas ļauj atkāpties no pienākuma atmaksāt nelikumīgo atbalstu tikai ārkārtējos apstākļos vai gadījumos, kad tas ir pilnīgi neiespējami. Prasītāja arī apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini uzskatījusi, ka atbalsta atgūšana pārkāptu tiesības uz aizstāvību un tiesiskās palāvēības principu.

Bez tam prasītāja uzskata, ka Komisija ir pārkāpusi atklātuma principu, neizsniedzot ieinteresētajām trešajām personām, tostarp prasītājai, noteiktus Francijas iesniegtos ekspertu ziņojumus, kam bija noteicošā loma Komisijas izvēlēta risinājuma pieņemšanā.

Prasītāja arī uzskata, ka Komisija nav ievērojusi procedūru, neievērojot savu vadlīniju par atbalstiem restrukturizācijai noteiktās robežas. Turklāt fakts, ka atbalsts ir ticis atzīts par nesaderīgu, bet nav prasīta tā atmaksāšana, pēc prasītājas domām, pats par sevi veido pilnvaru nepareizu izmantošanu. Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka ir pārkāpts pienākums norādīt pamatojumu.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Camar S.r.l. iesniedza 2004. gada 22. novembrī

(lieta T-457/04)

(2005/C 31/53)

(tiesvedības valoda - itāļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 22. novembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla *Camar S.r.l.*, kuru pārstāv advokāti *Wilma Viscardini*, *Simonetta Dona* un *Mario Paolin*.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas atteikumu, ko ir pieņēmis Lauksaimniecības ģenerāldirektors ar 2004. gada 10. septembra vēstuli (D (4004) 29695 A/25707), kas ir stājies spēkā 2004. gada 20. septembrī;
- uzdot izpildīt rezolutīvās daļas 1. punktu 2000. gada 8. jūnija spriedumā apvienotajās lietās T-79/96, T-260/97 un T-117/98;
- piespriest Komisijai izpildīt rezolutīvās daļas 1. punktu šajā spriedumā, nolīdzinot atļaujas finansiālo vērtību EUR 5 065 600, kas tai bija jāizsniedz saskaņā ar augstāk minēto spriedumu un ko tā nav izsniegusi, vai citā vērtībā, ko nosaka Pirmās instances Tiesa, pieskaitot valūtas pārvērtējumu un aprēķinātos procentus pēc Pirmās instances tiesas noteiktās likmes, skaitot no 2000. gada 8. jūnija līdz saldo dzēšanai;
- piespriest Komisijai atlīdzināt prasītāja, tā partneru personā, ciesto morālo kaitējumu, ko taisnīgi nosaka Pirmās instances tiesa, kas radies 2000. gada 8. jūnija sprieduma neizpildes dēļ;
- piespriest Komisijai atlīdzināt izdevumus saistībā ar šo lietu.

Pamati un galvenie argumenti

Savu prasījumu atbalstam, prasītājs norāda, ka Komisijas bezdarbība, kas ne tikai neveica nekādus konkrētus pasākumus, bet pat nepiedāvāja *Camar* piemērotus pasākumus, lai izpildītu lietā T-79/96 pasludināto spriedumu (bezdarbība pastāv no 2000. gada 8. jūnija), un tās nepārprotama atteikšanās izpildīt šo spriedumu, kas ir izteikta 2004. gada 10. septembra vēstulē, veido būtisku EKL 233. panta pārkāpumu.

Tiktāl, cik atļauju izsniegšana, ko Komisijai bija jāizsniedz prasītājam šī sprieduma izpildei, vairs nav iespējama, jo, īsumā, banānu imports no trešajām valstīm vairs nav pakļauts tarifu sistēmai, bet gan tas tiek pilnīgi liberalizēts, *Camar* prasa, lai spriedums tiktu izpildīts līdzvērtīgi finansiālas kompensācijas veidā, kura, atbilstoši pastāvīgai judikatūrai, ir pieņemama, ja spriedumu specifiskā veidā vairs nav iespējams izpildīt.

Prasītājs papildus prasa morālā kaitējuma atbilstošu atlīdzību, ko tas cietis 2000. gada 8. jūnija sprieduma neizpildes dēļ. Tik tiešām, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, šis apstāklis pats par sevi ir zaudējumu atlīdzības pamats tiktāl, cik tas neievēro tiesiskās palāvēības principu. Šajā lietā, tiesiskās palāvēības principa neievērošana ir pirmkārt saasināta ar to, ka *Camar* varēja paļauties uz Komisijas 2003. gada 20. maija vēstulē, kas tagad ir atsaukta, norādīto nodomu izpildīt spriedumu.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Vācijas Federatīvā Republika iesniedza 2004. gada 21. decembrī

(lieta T-490/04)

(2005/C 31/54)

(tiesvedības valoda - vācu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 21. decembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *W. D. Plessing* un *T. Lübbig*, advokāts.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atzīt par spēkā neesošu Komisijas 2004. gada 20. oktobra lēmumu (K(2004)4001/3) par vācu tiesisko regulējumu pasta sagatavošanas pakalpojumu jomā, jo īpaši par piegādes ar saviem spēkiem starpnieku un pasta pakalpojumu apvienotāju pieeju publiskajam pasta tīklam un ar to saistītajiem īpašajiem tarifiem (BdKEP - ierobežojumi pasta sagatavošanas jomā);
- piespriest Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Saskaņā ar apstrīdēto lēmumu Vācijas Pasta likuma 51. panta 1. daļas 2. teikuma 5. punkts, saskaņā ar ko *Deutsche Post AG* (Vācijas Pasts) darbībai pasta nosūtīšanas jomā pārejas periodā ir rezervētais tiesiskais stāvoklis (tā saucamā ekskluzīvā licence), pārkāpj EKL 86. panta 1. punktu saistībā ar 82. pantu tiktāl, ciktāl šis noteikums neļauj profesionālajiem pasta sagatavotājiem, neatkarīgi no tā, vai tie darbojas kā viena nosūtītāja piegādes ar saviem spēkiem starpnieki vai vairāku klientu pasta pakalpojumu apvienotāji, saņemt no daudzuma atkarīgās daļējo pakalpojumu atlaides par pasta sūtījumu piegādi *Deutsche Post AG* korespondences centros.

Vācijas Federatīvā Republika prasība, kas ir iesniegta saskaņā ar EKL 230. panta 2. daļu, apgalvo, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj kā EKL 82. pantu, tā arī pasta pakalpojumu Direktīvu 97/67/EK⁽¹⁾, jo

- Komisija nepamatoti uzskata, ka vācu regulējums paplašina vispārīgo pakalpojumu sniedzēja *Deutsche Post AG* dominējošo stāvokli tirgū rezervētās jomas ietvaros arī uz norādīto pasta sagatavošanas tirgu, par sliktu pasta sagatavotājiem;
- dažāda izturēšanās pret piegādi ar saviem spēkiem, ko veic nosūtītājs, salīdzinot ar profesionālajiem pasta pakalpojumu sniedzējiem, nav uzskatāma par diskrimināciju EKL 82. panta un pasta pakalpojumu Direktīvas 12. panta 5. ievilkuma izpratnē;
- apstrīdētais lēmums priekšlaicīgi aizskar jomu, kas ir pieļaujama veidā rezervēta *Deutsche Post AG* ekskluzīvai licencei

saskaņā ar pasta pakalpojumu Direktīvas 7. panta 1. punktu.

Bez tam, Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka apstrīdētais lēmums, pretēji EKL 253. pantam, nav pietiekami pamatots.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīva 97/67/EK par kopīgiem noteikumiem Kopienas pasta pakalpojumu iekšējā tirgus attīstībai un pakalpojumu kvalitātes uzlabošanai (OV L 15, 14. lpp.)

Prasība pret Eiropas Kopienas Komisiju, ko Deutsche Post AG iesniedza 2004. gada 22. decembrī

(lieta T-493/04)

(2005/C 31/55)

(tiesvedības valoda - vācu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 22. decembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienas Komisiju, ko cēla *Deutsche Post AG*, Bonna (Vācija), kuru pārstāv *J. Sedemund, Rechtsanwalt*, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) atcelt Komisijas 2004. gada 20. oktobra lēmumu (C(2004)4001/3) par Vācijas tiesību normām pasta maršrutēšanas pakalpojumu jomā, jo īpaši, attiecībā uz starpniekpiegādātāju (*Eigenbeförderungsmittler*) un šķirotāju (*Konsolidierer*) piekļuvi valsts pasta tīklam un par īpašajiem tarifiem, kas ar to saistīti (BdKEP – ierobežojumi pasta piegādes jomā);
- 2) piespriest Eiropas Kopienas Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamati un galvenie argumenti par EKL 82. pantu un Direktīvu 97/67/EK⁽¹⁾, ko *Deutsche Post AG* izvirzījusi prasībā, kura iesniegta saskaņā ar EKL 230. panta 4. punktu, atbilst lietā T-490/04 sniegtajiem pamatiem un galvenajiem argumentiem.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīva 97/67/EK par kopīgiem noteikumiem Kopienas pasta pakalpojumu iekšējā tirgus attīstībai un pakalpojumu kvalitātes uzlabošanai (OV L 15, 14. lpp.)

III

(Paziņojumi)

(2005/C 31/56)

Tiesas pēdējā publikācija Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī

OV C 19, 22.1.2005.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 6, 8.1.2005.

OV C 314, 18.12.2004.

OV C 300, 4.12.2004.

OV C 273, 6.11.2004.

OV C 262, 23.10.2004.

OV C 251, 9.10.2004.

Šie teksti pieejami arī

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
